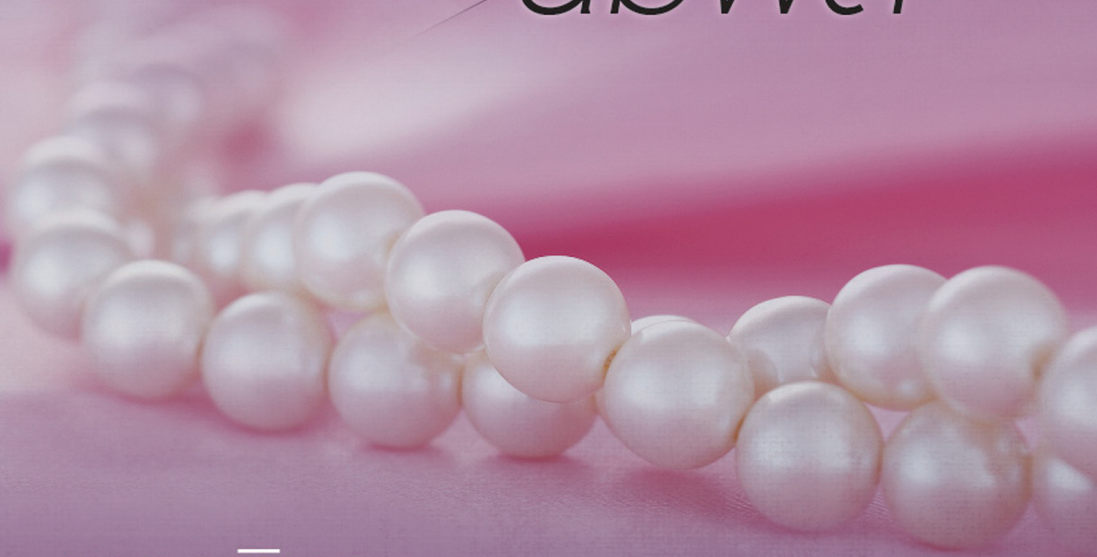

สำนักพิมพ์
มางดรีม

มายา
นิมพลี

พรทิพา : เขียน

THE CHEATED WIFE

ไม่แน่นอน อย่าริอ่านเป็น...เมียน้อย

บทนำ

ผู้ชนะที่แท้จริง

เสียงดนตรีจากวงดุริยางค์ซึ่งมีสมาชิกร่วมยี่สิบชีวิตแสดงอยู่
กลางสนามฟุตบอลขนาดมาตรฐาน ในเทศกาลการแข่งขันกีฬาประจำปี
ของมหาวิทยาลัยชื่อดังระดับภูมิภาค ดังสนั่นไปทั่วบริเวณจัดงานอันทรง
เกียรติในครั้งนี้

หัวใจของผู้เข้าชมทุกคนต่างเต้นตึกตัก ความสนุกสนานส่งผลให้
คนดูขยับเคลื่อนไหวร่างกายพร้อมปรบมือตามเสียงเพลงที่บรรเลงอยู่
มีดรัมเมเยอร์ทั้งชายและหญิงกว่าสิบชีวิตสวมชุดสีส้มจัดจ้าน ออกมา
วาดลวดลายการควงไม้คทาให้ทุกคนได้เห็นอย่างเนืองแน่น

การแสดงสุดประทับใจสะกดทุกสายตาของผู้เข้าชมนับหมื่นชีวิต
จากหลายสถาบันบนอัฒจันทร์สูงหลายสิบชั้นซึ่งต่างมาเชียร์ทัพนักกีฬา
ของตัวเองกันอย่างคับคั่ง และนอกจากการแข่งขันกีฬาแต่ละประเภทเพื่อ
ชิงความเป็นหนึ่งในเจ้าเหรียญทองของภาคแล้ว การโชว์ความสามารถ
และความสามัคคีของวงดุริยางค์ ก็ถือเป็นอีกหนึ่งความท้าทายสำคัญที่
ทุกคนในที่มียากกว่ารางวัลชนะเลิศมาครอบครอง

และการที่พวกเขาจะได้มันมานั้น ก็ต้องแลกด้วยความสามารถ
ขั้นสูง ประกอบกับความชำนาญและปฏิภาณไหวพริบของบรรดาเหล่า
ดรัมเมเยอร์ทุกคน โดยเฉพาะตัวหลักซึ่งยืนเด่นเป็นสง่าควงไม้คทาดำ
ยาวอยู่ด้านหน้าให้กรรมการได้เห็น ในปีนี้ ทางมหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้รับ

เกียรติให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน ตามที่ได้จับฉลากเอาไว้ล่วงหน้า

โดยปกติแล้ว ทางเจ้าภาพเองก็มีชื่อเสียงโด่งดังในเรื่องนี้อยู่แล้ว จึงไม่กังวลหรือกลัวสถาบันอื่นที่มาร่วมงาน เพราะทุกคนในมหาวิทยาลัยต่างรู้จักแข่งของทีมเป็นอย่างดี นั่นก็คือผู้นำดรัมเมเยอร์ซึ่งเป็นสาวสวยที่กำลังโยนไม้คทาหัวเหล็กสีทองขึ้นสู่ท้องฟ้าด้วยความสูงที่ใครเห็นเป็นต้องอ้าปากค้าง เพราะไม่เคยคิดว่าเธอจะทำได้ แถมยังรอรับมันขณะตกลงมาได้สวยงามไร้ที่ติ

เสียงปรบมือที่บอกถึงความอึ้งและทึ่งดังสนั่นเกรียวกราว ทำเอาชนากานต์ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจปีสี่ เจ้าของผลงานในครั้งนี้อยู่กับยิ้มออกมาด้วยความภูมิใจ หญิงสาวค้อมกายลงเล็กน้อยเพื่อขอบคุณทุกคนอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน ซึ่งก็เรียกเสียงชื่นชมอันก็ก้องจากทั่วทุกสารทิศทันที

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่ใครจะสามารถทำได้แบบนี้ ต่อให้ฝึกฝนมาอย่างหนัก นานนับเดือน หรือต่อให้เป็นปี หากไม่มีพรสวรรค์เสียอย่าง ก็ไม่สามารถทำออกมาได้สมบูรณ์แบบเช่นที่ชนากานต์ทำ หญิงสาวซึ่งมีดีกรีความสวยสุดร้อนแรงแซงทุกคนในช่วงสองปีหลัง ทั้งยังเพิกเฉยตำแหน่งดาวมหาวิทยาลัยมาจากดาวคนก่อนด้วยคะแนนโหวตอันเฉียดฉิว แต่ในที่สุด เธอก็คว้าตำแหน่งนั้นมาครองได้อย่างชาวสะอาด

รอยยิ้มบาดใจถูกแจกจ่ายไปให้ทุกคนที่ปรบมือให้ตัวเองอย่างถ้วนทั่ว ร่างบางในชุดสวยงามที่สุดของกลุ่ม จึงเป็นที่จับตามองของทุกคน โดยเฉพาะพวกหนุ่มๆ ที่หวังจะจีบเธอ และอยากได้เธอมาเป็นแฟนถ้าเป็นไปได้ เพื่อประกาศศักดิ์ว่าตัวเองมีความสามารถแค่ไหนที่ไขว่คว้าดาวมหาวิทยาลัยมาเป็นผู้หญิงของตนได้สำเร็จ เป็นธรรมชาติของผู้หญิงสวยย่อมเป็นที่หมายปองของชายหนุ่ม แต่นั่นก็ขึ้นอยู่กับฝ่ายหญิงเท่านั้นว่าจะเลือกหรือไม่เลือกใคร

เสียงพูดคุ้ยที่ล้วนเป็นคำกล่าวชมมากกว่าจะเป็นคำวิพากษ์วิจารณ์

ในแง่ลบก็กระทบเข้าสู่ของใครคนหนึ่งที่นั่งฟังมานาน แถมยังอยู่ไม่ได้
อย่างเลียงไม่ได้

หญิงสาวคนดังกล่าวลอบถอนใจออกมาเบาๆ จริงอยู่ เธออาจ
มองผู้หญิงคนนั้นด้วยความรู้สึกที่ต่างออกไป รวมทั้งต้องยอมรับโดย
คุณศัพท์ด้วยว่าเธอรู้สึกอิจฉาผู้หญิงคนนั้นอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง แต่ในขณะ
เดียวกัน เธอก็ต้องขบขันเสวว่าความรู้สึกที่มีในตอนนี้ ทำให้ความริษยา
ระหว่างคนที่เกลียดกันไม่ หรือเธออิจฉาที่ชนากานต์ทั้งสวยและเก่งจน
ตัวเองดูจะเทียบไม่ได้

ไม่เลยแม้แต่น้อย!

ถึงเธอจะเสียตำแหน่งผู้นำดัชมเยอร์ที่ตัวเองครอบครองมานาน
ถึงสองปีเต็มให้แก่อีกฝ่าย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะต้องมีอคติ นึก
ซังต่อคนที่แย่งตำแหน่งนี้ไปจากตัวเองเสียหน่อย ชนากานต์เหมาะสมแล้ว
ที่ได้ตำแหน่งนี้ ชนากานต์สามารถทำทุกอย่างที่เคยเป็นของเธอในอดีต
ไปอย่างขาดลอย และเธอเองก็ยอมรับผลที่ออกมาอย่างไม่มีข้อกังขา

ไม่ได้โกรธแค้นและก็ได้ไม่ได้คิดอยากจะช่วงชิงเอาคืน รวมทั้งไม่
อยากใช้อิทธิพลของบิดาเพื่อให้ได้มาซึ่งตำแหน่งเดิม ถึงแม้จะไม่ใช้เรื่อง
ยากถ้าเธอจะทำอย่างนั้น และเชื่อด้วยว่า ทางสถาบันย่อมไม่มีข้อโต้แย้ง
ใดๆ เนื่องจากครอบครัวยุโรปเป็นหนึ่งในผู้บริจาคเงินให้แก่มหาวิทยาลัย
ในปีหนึ่งๆ ไม่น้อยเลยทีเดียว ทว่าเธอก็ไม่คิดที่จะทำอย่างนั้น เพราะ
ไม่อยากจะเกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์ตนเองถูกตำหนิ อีกทั้งเธอยังมอง
ไม่เห็นถึงประโยชน์ที่จะตามมาแม้แต่นิดเดียว ตรงกันข้าม นั่นจะเป็นเรื่อง
เลวร้ายสำหรับเธอทันที ถ้าขึ้นป้อยให้ครอบครัวยุโรปทำเรื่องแบบนั้นจน
กลายเป็นที่ครหาของทุกคน

แน่นอนว่าถ้ามารดาและผู้เป็นย่ารู้ความจริงว่าเธอสูญเสียตำแหน่ง
นี้ให้คนอื่นไปแล้ว ท่านคงโหม่โหมาก และคงไม่มีวันยอมรับเรื่องนี้ด้วย
เธอถึงได้พยายามปิดบังพวกท่านมาจนถึงเดี๋ยวนี้

เธอไม่อยากทำตัวมีปัญหา ไม่อยากสร้างภาระอะไรให้แก่ทางมหาวิทยาลัยจนเกิดความเอือมระอาในการใช้อิทธิพลของครอบครัวตัวเอง เธอมีน้ำใจนักกีฬามากพอที่จะไม่ทำตัวเป็นคนพาล ถ้าแพ้ เธอก็ยอมรับว่าตัวเองแพ้ ไม่คิดที่จะพুষี้อาชนะคะคานคนอื่นที่มีความพร้อมมากกว่าตัวเอง

ทั้งเธอและชนากานต์ต่างก็สวຍเหมือนกัน แถมความสามารถก็ยังใกล้เคียงกัน แต่อีกคนกลับแย่งความเด่นดังทุกอย่างไปจนหมดไม่มีเหลือ เธอถอนสายตาดูภาพตรงหน้า แล้วกลับมามองเครื่องมือสื่อสารขนาดเล็กจิ๋วในกระเป๋าสะพายแบรด์ดังใบเล็กหุ้บนตักที่ตัวเองกอดเอาไว้ด้วยแขนทั้งสองข้าง ขณะชมการแข่งขันอย่างครุ่นคิด หลังมันส่งเสียงร้องไม่ยอมหยุดมานาน

“ว่าไงคะทิศ”

เธอรีบตอบรับคนโทร. มาด้วยน้ำเสียงที่ไม่ดังนัก พร้อมกับยกมือป้องปากไม่ให้เสียงไปรบกวนคนอื่นโดยไม่ตั้งใจ เจ้าของร่างเล็กก้มลงต่ำเพื่อฟังเสียงของแฟนหนุ่ม ฝ่าเสียงเชียร์ของผู้คนรอบข้างอย่างตั้งใจ ชายหนุ่มผู้โศจรมาพบกับเธอหลังจากผู้ใหญ่อ้างสองฝ่ายแนะนำให้รู้จักกันเมื่อเจ็ดปีก่อน และเธอก็คบหาใจกับเขาด้วยความซื่ออกซื่อใจมาจนถึงเดี๋ยวนี้

วาทิต รัตนสกุลเกียรติ นักธุรกิจหนุ่มหล่อ วัยยี่สิบเก้า จบปริญญาโท จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สหรัฐอเมริกา เขาเข้ามารับช่วงบริหารกิจการต่อจากผู้เป็นย่า ซึ่งทำงานเพียงลำพังในช่วงหลัง ก่อนจะส่งมอบให้แก่เขา แล้วกลับไปพักผ่อนอยู่กับบ้านตามเดิมเป็นรอบที่สอง ย่า...ผู้เป็นญาติเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ของตระกูลที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมืองไทย ผู้เป็นเจ้าของสินค้าพวกเสื้อผ้าและเครื่องประดับอัญมณีภายใต้ชื่อแบรด์ ‘วาทิตคอลเลกชัน (Vatis Collection)’ ซึ่งมีร้านค้าและห้องเสื้อกว่า

หาลิปสาขาทัวโลก

เสื้อผ้าที่แม้จะผลิตและออกแบบโดยคนไทย ช้าวตฤติบยังหาได้ในประเทศ แต่พอตัดเย็บออกมาแล้ว ผลงานทุกชิ้น เสื้อผ้าทุกตัวภายใต้แบรนด์ของเขานั้น สามารถกระทบไหล่แพชั่นในกรุงปารีสของฝรั่งเศสได้สบายๆ เพราะผลิตภัณฑ์ทุกชิ้นล้วนถูกสรรค์สร้างอย่างพิถีพิถัน ตั้งอกตั้งใจ และทันสมัยไม่แพ้สินค้าที่วางจำหน่ายในห้างดังของยุโรปเลยทีเดียว

แม้แบรนด์ของวาทีศคอลลีเกชั่น จะจัดเป็นของใช้สิ้นเปลืองจนได้รับสมญานามว่าเป็น ‘แฟชั่นเอกซ์คลูซิฟ’ ติดอันดับท็อปเท็นของเหล่าบรรดาเซเลบชื่อดังทั้งไทยและต่างประเทศ ที่ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าแพงอมิมหาแพง และหากไม่รวยจริง คงไม่มีทางได้เสื้อผ้าแบรนด์นี้มาสวมใส่ได้ง่ายๆ ซึ่งการันตีโดยยอดขายที่มีอย่างถล่มทลายตลอดห้าปีที่ผ่านมา

แม้จะมีการแข่งขันที่สูง สินค้าจากหลากหลายแบรนด์ดังก็ผลิตออกมาอย่างต่อเนื่อง แต่กระนั้นก็ได้ทำให้วาทีศคอลลีเกชั่นโดนผลกระทบแต่อย่างใด ตรงกันข้าม กลับขายดีเป็นเทน้ำเทท่า ทำเอาสายพานในโรงงานแทบไหม้ เพราะต้องเดินไลน์การผลิตตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเพื่อส่งมอบสินค้าให้ทันตามกำหนด

เป็นเหตุให้ผู้บริหารใหญ่แห่งวาทีศคอลลีเกชั่นจำต้องหาทางแก้ไขอย่างเร่งด่วน ด้วยการหาซื้อที่ดินเพิ่มเติมและก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อรองรับงานที่ถูกบ่อนเข้ามาอย่างไม่ขาดสาย ที่ต้องลงทุนขนาดนี้ ก็เพราะประธานบริษัทใหญ่คำนวณแล้วว่าต่อให้เดินการผลิตทั้งวันทั้งคืน ก็ไม่สามารถทำตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ ซึ่งหนทางเดียวที่จะแก้ปัญหานั้นอย่างถาวรได้ก็คือ การขยายกำลังการผลิตให้มากกว่าที่เป็นอยู่อย่างมั่นคงถาวร

และที่บริษัทรุ่งเรืองมาจนถึงทุกวันนี้ ก็เพราะได้ผู้บริหารสูงวัยที่

เกษียณตัวเองไปพักผ่อนอยู่บ้านพักใหญ่ครั้งก่อน กลับมาดูแลอย่างเต็มตัวอีกครั้ง เนื่องจากลูกชายเพียงคนเดียวพร้อมกับลูกสะใภ้ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เป็นเหตุให้เสียชีวิตด้วยกันทั้งคู่

วาทิศคอลเล็กชันถึงกับชวนเซทันที่ที่ขาดผู้เป็นเจ้าของรุ่นที่สอง จนคุณหญิงสิจิผู้เป็นแม่ ซึ่งอุทิศตัวเองช่วยเหลืองานต่างๆ ของสังคม ต้องออกจากคฤหาสน์หรูเพื่อมาทำงานให้บริษัทของลูกชายที่กำลังสิ้นคลอนอย่างเต็มตัวอีกหน

คุณหญิงสิจิ รัตนสกุลเกียรติ วัยห้าสิบห้าปีในตอนนั้น ตกใจจนแทบช็อกตั้งแต่วินาทีแรกที่ทราบข่าวการจากไปของลูกชาย แต่ก็ไม่อาจปล่อยให้ตัวเองจมปลักอยู่กับความสูญเสียนั้นได้นาน เพราะภาพของหลานชายวัยสิบสี่ที่เอาแต่เสียบงันไม่ยอมพุดยอมจา และมีแต่หน้าตาเป็นเพื่อนเท่านั้น ก็ทำให้เธอจำต้องทำตัวให้เข้มแข็งขึ้น เพื่อมาดูแลงานต่อเพียงลำพัง และจำต้องดูแลอบรมสั่งสอนหลานชายสุดที่รักเพียงคนเดียวอีกด้วย โดยเธอได้ให้แง่คิดซึ่งเป็นสัจธรรมแก่หลานชายว่า

‘ทุกชีวิตที่ยังเหลือและมีลมหายใจ ยังไงก็ต้องเดินต่อไปข้างหน้า ถ้ามันวุ่นวายมันร้องไห้ เสียอกเสียใจ เพราะคิดถึงแต่คนที่จากไปแล้ว ก็มีแต่ตายกับตายสถานเดียว ไม่ใช่แต่เขาเท่านั้นที่ตาย คนงานนับพันคนที่อยู่ภายใต้การดูแลของตระกูลก็จะพลอยโดนผลกระทบไปด้วย เอาความหดหู่สิ้นหวังมาต่อสู้ ให้พ่อกับแม่ที่อยู่บนสวรรค์ได้เห็นว่าคุณชายคนนี้สามารถสร้างความภูมิใจให้แก่พวกเขาได้มากมาแค่ไหน’

นั่นคือคำพูดที่เธอสอนหลานชายสุดหล่อในวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ ที่เธอและสามีตัดสินใจนำชื่อของเขามาเป็นชื่อแบรนดี้ให้สินค้าตัวเองที่เพิ่งเริ่มก่อตั้งทันทีที่เขาเกิด จนปัจจุบัน สินค้าแบรนดี้ดังกล่าวมีชื่อเสียงติดหนึ่งในสิบของสินค้าชั้นนำระดับเวิลด์คลาส และตอนนี้ ผู้เป็นเจ้าของกิจการดังกล่าวก็อยู่ที่ประเทศฝรั่งเศส หลังจากต้องเดินทางไปประชุม

ล้มมนาพร้อมทั้งพริเซนต์ผลงานให้แก่ลูกค้า ที่อยากได้สินค้าภายใต้
แบรนด์ของเขาไปวางจำหน่ายในห้างสรรพสินค้าชั้นนำของตัวเอง

“ทำอะไรอยู่ครับ”

“มาเชียร์กีฬาของมหาลัษณะคะ”

ถึงวาทิศจะมีอายุมากกว่าเธอเจ็ดปี แต่หญิงสาวก็ไม่อาจเรียก
อีกฝ่ายว่าพี่ได้เต็มปาก สุดท้าย ก็ต้องใช้สรรพนามที่พูดคุยกันอยู่นี้
เรียกขานกันและกันเรื่อยมา ซึ่งฝ่ายชายก็ไม่ได้ว่าอะไร

“ครับ ผมพอรู้ แต่สงสัยจังเลย...” ชายหนุ่มเว้นจังหวะการพูด
เล็กน้อยเพื่อจับน้ำเสียงของปลายทาง ก่อนจะถามบางอย่างออกไปด้วยความ
ข้องใจ “...ว่าทำไมคุณต้องทำเสียงเหมือนกระซิบกระซาบ รวากับ
กลัวใครจะได้ยินแบบนี้ด้วยล่ะครับ”

เพราะปกติทุกครั้งที่คุณกัน แฟนของเขาไม่เคยมีท่าทางเหมือน
เกรงใจใครมากมายขนาดนี้มาก่อน ต่อให้มีคนนั่งอยู่ข้างๆ เสียงก็ไม่น่า
จะเบามากถึงขนาดนี้ ยิ่งเหตุผลที่เธอบอกออกมาก่อนหน้านี้ ยิ่งไม่ใช่
ประเด็นที่จะต้องลดเสียงตัวเองลง ตรงกันข้าม ยิ่งต้องเพิ่มมากขึ้นถึง
จะถูก เพื่อให้ปลายทางได้ยินเสียงของตัวเองที่ต้องตะเบ็งแข่งออกไป ยิ่ง
รอบข้างส่งเสียงดังเท่าไร เธอก็ยิ่งต้องเพิ่มเสียงขึ้นไปเท่านั้นสิ

และเขาเองก็อยากจะได้ยินเสียงหวานๆ ของเธอแทบแย่ ทว่า
อีกฝ่ายกลับทำเหมือนไม่เต็มใจคุยกับเขาเสียอย่างนั้น คนอุตสาหักคิดถึง
อยากเห็นหน้าใจแทบขาดแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เลยขอแค่ให้ได้ยินเสียงหวานๆ
อย่างซัดถ้อยซัดคำ ก็ดันมีมารเข้ามาขวางจนพูดกันไม่รู้เรื่องเข้าไปอีก

“เดินออกมาจากตรงนั้นหน่อยได้ไหมครับ ผมไม่ได้ยินเสียงคุณ
เลย”

เขาบอกเสียงออดอ้อนเจือหงุดหงิดนิดๆ ซึ่งก็เรียกรอยยิ้มบน
ดวงหน้าสวยหวานที่ดูเศร้าก่อนหน้านี้ให้ปรากฏขึ้นทันที เจ้าของร่างเล็ก

ลูกจากที่นั่น กว่าจะเดินแหวกผู้คนมากมายออกไปภายนอกสนามได้ก็เล่นเอาเหงื่อตก เพราะผู้คนที่แห่กันมาดูชนากานต์ ผู้ซึ่งเป็นดาวมหัทยาลัยคนใหม่

ว่าจะไม่คิด พยายามที่จะไม่เอามาใส่ใจ แต่เธอก็ทำไม่เคยได้สักที หากไม่ได้คนที่เธอกำลังสนทนากับใคร. มาหา เธอคงเบกความน้อยเนื้อต่ำใจที่สู้คนคนนั้นไม่ได้ไปอีกนาน เมื่อไรนะ...เมื่อไรที่ไอ้อาการแย่ๆ แบบนี้จะกระเด็นออกไปจากตัวเธอเสียที ชนิกันต์ถามตัวเองในใจ พร้อมกับส่งเสียงบอกลายทาง เมื่อทำตามที่เขาขอแล้ว

“ไฉนหรือยังคะ”

“โอเคละครับ”

เขาบอกเสียงเรียบขณะหยิบผ้าขนหนูผืนไม่ใหญ่มากขึ้นมาเช็ดศีรษะ แล้วหย่อนตัวลงบนขอบเตียงนอนขนาดคิงไซส์ในห้องพักที่ค่าเช่ามีราคาค่อนข้างแพงต่อเดือน หลังจากอาบน้ำเสร็จออกมาไม่นาน เขาก็คิดถึงเธอขึ้นมาฉับพลัน จนต้องกดโทร. หาทันที

‘ของแบบนี้มันอดรนทนกันได้ที่ไหนเล่า คิดถึงก็ต้องคุย ถ้าไม่คุยได้ขาดใจกันพอดี’ วาติศบอกตัวเองแล้วยิ้มเพียงลำพัง

“คุณมีอะไรกับฉันหรือเปล่าคะทิด ทำไมโทร. มาแต่เช้าแบบนี้”

หญิงสาวเอ่ยถามหลังเหลือบดูเวลาที่ข้อมือตัวเองแล้วเห็นว่าเพิ่งจะสิบโมงเช้าเท่านั้น ซึ่งแน่นอนว่ายังเป็นเวลานอนของเขานั่นเอง ทว่าทำไมอีกฝ่ายถึงได้ลุกมาแต่ไก่โห่เพื่อสนทนากับเธอแบบนี้ มีอะไรสำคัญเร่งด่วนจนทำให้เขาต้องตื่นเร็วผิดปกติเช่นนี้หรือ

“ไม่มีอะไรครับ แค่คิดถึง อย่างเดียวล้วนๆ”

“โธ่ ทิดคะ...” คนงามทอดเสียงยาวคล้ายเหนื่อยอ่อนกับถ้อยคำที่อ่อนไม่รู้จักจบของปลายทาง ซึ่งมักมีให้เธอไฉนสม่ำเสมอยามห่างกันไกล แม้จะได้ยินมาหลายครั้งหลายหน แต่เธอก็ยังไม่ชินกับมันสักครั้ง ไอ้ถ้อยคำหวานของเขาที่มักจะหลุดจะออกมาเป็นประจำยามคุยกับเธอ

“อย่าว่าผมนะ ก็คนมันคิดถึงนี่ จะให้ทำยังไงครับ ความเหงามันเจ็บปวดทรมานนะเออ”

“อีกเตี้ยคุณก็กลับมาแล้วนี่คะ จะคิดถึงอะไรกันนักหนา”

“ใช้สิ คุณอยู่ที่ไหน อยู่กับครอบครัว ถูกห้อมล้อมไปด้วยเพื่อนๆ และก็หนุ่มๆ ที่แวะเวียนมาขายขนมจีบยามที่ผมไม่อยู่ ป่านนี้คงลืมกันไปแล้วละมัง” เขาถามเสียงสูงในตอนท้ายอย่างคนขี้น้อยใจ แต่ก็แอบยิ้มทันทีเมื่อได้ยินประโยคถัดมาของเธอ

“ถ้าลืมกัน ป่านนี้คุณคงไม่ได้ยินเสียงฉันแล้วละคะ” เธอว่าให้อย่างเหลืออด รู้ยู่หรือกว่าเขาต้องแก้มึงพูดประชดประชัน หลอกล่อจนเธอต้องพูดแบบนี้ออกมาจนได้

“เพราะอย่างนี้ไงครับ ผมถึงต้องหมั่นโทร. มาหาบ่อยๆ เป็นการเตือนไม่ให้คุณลืมแฟนของตัวเองที่อยู่ไกล จริงๆ นะมา ย ถ้าเป็นไปได้ ผมอยากโทร. หาคุณทุกๆ ชั่วโมงเลยด้วยซ้ำ ไม่ให้คุณว่าง เดี่ยวมีคณาสวมรอย แต่ก็กลัวคุณจะว่าและเบื้อหน้ากันเสียก่อน”

“ดีแล้วละคะที่คิดแบบนี้ เพราะถ้าคุณทำจริงๆ ละก็ ไม่แน่ ฉันอาจลืมจริงๆ ก็ได้”

เธอตั้งใจฟังคำพูดให้คิดที่ชวนเสียสลับหลังแก่คู่สนทนา จากนั้นก็รอดูว่าปลายทางจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

“ไม่ได้นะครับมา ย คุณไม่มีสิทธิ์เบื้อผมนะครับที่รัก เออ! ผมสัญญาว่าจะไม่ทำอย่างนั้นก็ได้ แต่จะโทร. หาคุณแคว้นละรอบตามที่คุณเคยบอก ตกกลางไหม” คนไกลหาทางออก ซึ่งก็สร้างความพอใจให้แก่หญิงสาวได้เป็นอย่างดี จนอดไม่ได้ที่จะเอ่ยชม

“เพราะคุณน่ารักแบบนี้ไงคะทิด...”

“ทำไม่เธอครับ” ชายหนุ่มรีบถามกลับไปทันทีหลังจับใจความได้ว่า เธอยังพูดไม่จบแต่เลือกที่จะเงียบไว้ก่อน และมันก็จริง

“...ฉันถึงได้รักคุณ”

“มาย”

“ฉันรักและคิดถึงคุณนะคะวาทีศ รีบกลับมาไวๆ ฉันรอคุณอยู่”

“ครับ ผมจะรีบกลับไป แต่ว่า...”

“มีอะไรเหรอคะ”

“ผมได้ข่าวว่าคุณจะไปเรียนต่อที่อังกฤษ เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า”

ความกังวลใจมากับน้ำเสียงเข้มนั้นทันที เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่านั่นเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้เขาอนไม่หลับ และตื่นเร็วอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนในเช้าวันนี้ มันจะมีประโยชน์อะไรเล่าหากว่ากลับไปแล้วไม่ได้เห็นคนที่ตัวเองกำลังสนทนาค่ะ นั่นก็เท่ากับเสียเวลาเปล่า รีบร้อนไปแต่กลับไม่ได้เจอคนที่ตัวเองคาดหวังว่าจะเจอ แถมยังต้องรออีกตั้งสองปีกว่าเธอจะเรียนจบพยาบาลเฉพาะทาง อย่างนี้แล้วเขาไม่เฉาตายไปก่อนเธอจะกลับมาหรือหือ

“คุณรู้เรื่องนี้แล้วเหรอคะ”

หญิงสาวถามด้วยความสงสัยปนรู้สึกผิดที่ไม่คิดจะบอกเขาตั้งแต่แรก จนเขารู้ทีหลังแบบนี้ แต่ก็นั่นแหละนะ ขึ้นบอกไปก่อน เธอคงไม่มีวันได้ไปเพราะเขาต้องคำนึงหัวชนฝา และแนะนำให้เธอเรียนต่อที่เมืองไทยเป็นแน่ ซึ่งเธอไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น

เธอต้องการความรู้เฉพาะทางจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญของต่างประเทศ ที่มีเทคนิคและการรักษาแบบใหม่ไม่เหมือนใคร เพื่อให้คนไข้รอดพ้นจากความตาย และเธอก็ตัดสินใจแล้วว่าจะไปเรียนต่อที่นั่น

“ใจร้ายจริงเลยนะครับมาย ไม่ยอมบอกกันบ้างเลย”

“ขอโทษด้วยนะคะ พอดีมันลูกละทุกไปหน่อย ฉันก็เพิ่งได้รับแจ้งจากอาจารย์เมื่อสองอาทิตย์ก่อนเองว่า ทางรองศาสตราจารย์ที่ฉันอยากเรียนและทำวิจัยด้วยตอบรับคำขอของฉันแล้ว”

“อยากไปมากเลยเธอ หืม?”

คนฟังถอนใจออกมาเบาๆ เพราะน้ำเสียงที่ไม่สู้ดีนักของคนรัก

แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากทำตามความฝันของตัวเองให้ถึงที่สุดก่อน เรื่องอื่นค่อยมาว่ากันอีกที ขณะที่วาทีศลงนอนหงายแผ่หลาบนเตียงอย่าง คนหมดแรง หมดสิ้นความหวังและความฝัน รวมทั้งแผนการที่เตรียม เอาไว้

“มันคือเป้าหมาย คือความฝันของฉันค่ะทีศ เหมือนกับคุณที่ต้อง เดินทางไปโน่นมานี่เพื่อขยายกิจการของตัวเองไม่รู้จบ รออีกหน่อยนะคะ อีกแค่สองปีเท่านั้น เดี่ยวฉันก็กลับมา”

“มันก็ต้องอย่างนั้นอยู่แล้ว ตอนนี้ผมทำอะไรไม่ได้แล้วนี่”

“ทีศคะ ทำไมต้องพูดแบบนี้ตลอดเลย”

หญิงสาวคนงามถามกลับอย่างไม่พอใจเท่าไรนัก หลังจับน้ำเสียง ประชดประชันที่เขาส่งมาได้ชัดเจน ทุกครั้งเขาจะพูดจาทำนองนี้เสมอ ยามไม่เจอหน้ากัน นั่นจึงทำให้เธอรู้สึกผิดมากมาย ชนิกานต์ยิ้มบางๆ ที่ มุมปากเมื่อคิดว่าการมีคนรักก็ดียิ่งอยู่หรอก เพราะทำให้หัวใจอบอุ่น กระชุ่มกระชวย เมื่อรู้ว่ามีคนห่วงหาอาทรตลอดเวลาแบบนี้ แต่ถ้าความ ห่วงใยนั้นมีมากเกินไป ก็จะทำให้ผู้รับรู้สึกหนักอก ไม่มีความสุข ตามไปด้วยเช่นกัน

“ผมพูดเรื่องจริง คุณใจร้ายกับผมมากๆ มากถึงมากที่สุดเลยมาย”

“ทำให้ได้เหมือนที่ฉันรอคุณตอนนี้สิคะ คุณทำได้อยู่แล้ว ฉันเชื่อ”

ชนิกานต์บอกอย่างเอาใจ โดยเอาตัวเองเป็นบรรทัดฐาน เธอรอ เขามาตั้งแต่จบปริญญาตรีจนไปต่อปริญญาโท และรอให้เขากลับมา รับหน้าที่ผู้บริหารหน้าหยกต่อจากคุณหญิงย่า โดยเขาบอกเธอว่าขอเวลา อีกสองปี ให้ทุกอย่างเข้าที่เข้าทาง จากนั้นค่อยคุยเรื่องงานแต่งงาน รวม ความแล้ว เธอเองก็รอเขามาไม่น้อยกว่าเจ็ดปีเช่นกัน

เธอตามใจเขาจนกระทั่งถึงตอนนี้ ที่ระบุกันแล้วว่าเธอเรียนจบ ปริญญาตรีเมื่อไร สามารถแต่งงานกันได้ทันที แต่เป็นเธอเองที่เปลี่ยน แผนการของเขาจนหมดสิ้นทันทีที่วันนั้นใกล้มาถึง ทำให้แผนงานแต่งงาน

ที่วางเอาไว้ก่อนหน้าจะต้องเลื่อนออกไปโดยปริยาย เพียงเพราะความฝันของเธอที่เพิ่งผุดขึ้นมากลางคันเท่านั้นเอง

“ผมทำไม่ได้หรอกครับ เกิดมีไอ้ฝรั่งมั่งค่าหน้าไหนมาจับคุณ ผมจะทำไมยัง อยู่ใกล้ถึงเมืองไทย ผมเองก็มองไม่เห็นเสียด้วย” วาติศสารภาพตามตรงโดยไม่ต้องคิดนาน ก็มันเรื่องจริง ทำไมเขาจะต้องโกหกด้วยล่ะ ให้เธอรู้ความในใจเขาแบบนี้ละดีแล้ว ดีไม่ตีจะดีไม่ต้องไปลั่นเรื่องลั่นราว ชายหนุ่มพยายามหาทางสกัดคนพูดไม่ให้ไปจากเขาให้ได้

“วาติศคะ มีเหตุผลหน่อยได้ไหม”

“นี่แหละคือเหตุผลของผมที่รัก รู้เอาไว้เลย”

คนฟังกลอกตาคู่สวยไปมา พร้อมกับถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ใช่ชายหนุ่มชี้หวงคนนี้ต้องคิดมากกับความตื้อดิ่งของเธอ ซึ่งไม่ว่าเขาจะอ่อนหวานแค่ไหน ก็ไม่อาจห้ามความตั้งใจของเธอในตอนนี้ได้อยู่ดี

“ทำไมฉันถึงรอคุณได้ตั้งนานคะติศ ตอบได้ไหม” จู่ๆ เธอก็ยังคำถามนี้ขึ้นมา ทำเอาคนพูดอึ้งไปทันทีเพราะตั้งตัวไม่ติด

“คุณจะพูดอะไรหะอมา”

“ความรัก ความไว้วางใจ คือสิ่งที่ฉันเชื่อมั่นว่าคุณจะมีให้กัน และมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ คุณไม่เคยนอกใจฉัน ทั้งที่มีผู้หญิงล้อมหน้าล้อมหลังมากมายนับไม่ถ้วน แต่คุณก็เลือกที่จะรักผู้หญิงคนนี้ แม้ตัวจะอยู่ไกลในบางเวลา รักฉันที่รอคุณตลอดเวลาด้วยความมั่นใจ เช่นกันนะคะติศ ฉันขอเวลาอีกแค่สองปีเท่านั้น และจากนี้จะไม่ขออะไรจากคุณ จนเป็นเหตุให้ไม่สบายใจหรือต้องคิดมากแบบนี้อีก เชื่อมั่นในตัวฉันเหมือนที่ฉันเชื่อมั่นในตัวคุณตอนนี้สิคะติศ แล้วคุณจะรู้ว่าการรอคอยครั้งนี้ที่แม่จะนาน แต่มันจะคุ้มค่าสำหรับเรา”

หญิงสาวบอกด้วยเหตุและผลที่ทำให้คนฟังถึงกับยอมจำนนเพราะพูดไม่ออก เมื่อฟังเธอพูดแบบนี้ เขาเลยดูเหมือนผู้ชายเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจไปเลย

ร่างสูงพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ จังหวะที่ติดตัวลุกขึ้นนั่งด้วยความเร็ว ก่อนจะหย่อนปลายขาทั้งสองข้างที่ตัวตึงขึ้นไปบนเตียงให้ห้อยลงมาข้างเตียง โดยที่มือข้างหนึ่งยังคงถือเครื่องมือสื่อสารแนบหูอยู่ตลอดเวลาเพื่อคุยกับยอดดวงใจให้รู้ความ

“โอเคครับมาย ผมขอโทษ ที่ง่อกับคุณมากไปหน่อย”

“ไม่เป็นไรค่ะทิด อย่าคิดมาก ฉันเข้าใจความรู้สึกของคุณดี...ที่พูดมาทั้งหมดก็เพราะคุณรักและห่วงฉัน แล้วฉันจะโกรธคุณลงได้อย่างไร จริงไหมคะ”

“คุณน่ารักมากครับ มาย”

“คุณเข้าใจที่ฉันพูดแล้วใช่ไหมคะ”

“ครับ สนิทใจเลย”

“สองปีแป๊บเดียว เดี่ยวฉันก็กลับมาแล้วค่ะ”

“ครับ ผมรักคุณมากนะมาย”

“ฉันก็เหมือนกันค่ะ”

“ผมขออะไรคุณสักอย่าง เพื่อเพิ่มความมั่นใจให้ตัวเองแล้วกัน”
เสียงเข้มทรงพลังบอกถึงความหนักแน่น

“...อะไรหะคะ” ตาคู่หวานกะพริบถี่ พยายามนึกสีหน้าและตีความคำขอของเขาไปด้วย แต่เธอก็ไม่อาจเดาได้ว่าเขาจะขออะไร

“ผมอยากให้เราหมั้นกันก่อนที่คุณจะไปเรียนต่อ”

“เอ่อ...เมื่อไหร่คะทิด”

หญิงสาวตกใจอยู่บ้างแต่ก็ไม่มากนัก เพราะอย่างไรเสีย ลักวันเธอกับเขาก็ต้องลงเอยกันอยู่ดี ถ้าจะทำการที่เขาขอก่อนก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลยนี่นา ทำเพื่อคนรักแค่นี้ ทำไมเธอจะทำให้ไม่ได้

“ทันทีที่ผมกลับไป ได้ไหมครับมาย”

“คุณไม่เชื่อใจฉันหรือคะ”

“ผมเชื่อใจคุณ แต่ผมไม่ไว้ใจผู้ชายที่มาเกาะเกาะคุณ ยิ่งคุณไปอยู่

ไกลจากครอบครัวที่ไม่มีใครช่วยผมดูแลอย่างนี้ด้วยแล้ว ผมยังต้องจองตัวคุณเอาไว้ก่อน...ตกลงว่าไงครับ”

ชายหนุ่มถามย้ำในช่วงท้าย เมื่อยังไม่ได้รับคำตอบจากคนงามของตัวเอง ใจของเขาเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ อย่างบอกไม่ถูก ตอนนั้นเขากำลังกลัวกลัวกับความเรียบของเธออย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน กลัวว่าเธอจะหาว่าเขาบีบบังคับและเอาแต่ใจกับเธอมากเกินไป แต่แล้วความกังวลและความหวาดระแวงเหล่านั้นก็อันตรธานไปจนหมดสิ้น เมื่อเสียงหวานตอบรับเขากลับมา

“ถ้าฉันก็ตามใจคุณแล้วกันค่ะทีศ ฉันไม่ว่า ถ้ามันจะทำให้คุณสบายใจขึ้น”

เพราะลึกๆ เธอเองก็พอใจที่จะประกาศความเป็นเจ้าของในตัวเขาให้ผู้หญิงทุกคนที่นั่นได้รู้เช่นกัน โอกาสเป็นของเธอแล้ว ถ้าปฏิเสธก็เห็นจะโง่งมเกินไป

“คุณพูดจริงๆ นะ”

ชนิกานต์ยิ้มกว้างกับน้ำเสียงดีใจที่ปิดไม่มิดของเขา ก่อนรับคำกลับด้วยน้ำเสียงหวานใส

“ค่ะ”

“ฉันผมจะโทร. ไปบอกคุณย่าให้เตรียมตัวนะครับ”

“ทีศคะ คุณจะรีบอะไรนักหนา อีกตั้งหลายวันกว่าคุณจะทำธุระเสร็จ สู้คุณกลับมาถึงแล้วค่อยคุยกับท่านก็ยังมีความทันถ่วง”

“ผมกลัวคุณย่าเตรียมตัวไม่ทันนะครับมาย เธอเป็นว่า เรื่องนี้คุณไม่ต้องห่วง ปล่อยให้เป็นที่ของผมเองก็แล้วกัน คุณเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการกลับไปของผมก็พอ นะครับ”

“ฉันปฏิเสธได้ไหมล่ะคะนี่” ชนิกานต์กระเช้าที่เล่นที่จริง ซึ่งก็ได้ยินเสียงเข้มๆ สวนกลับมาทันควัน

“ไม่ได้และไม่ทันแล้วครับ”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ เอ่อ...ทีศคะ แค่นี้ก่อนนะ ฉันจะขับรถกลับบ้านแล้ว”

“ขับรถดีๆ นะครับ ผมเป็นห่วง”

“...ค่ะ”

“ผมรักคุณนะ”

“ฉันก็รักคุณค่ะทีศ ดูแลตัวเองดีๆ นะคะ”

“ครับ ผมจะรีบกลับทันทีที่งานเสร็จ อยากเห็นหน้าคุณจะแยแล้ว”

อุปกรณ์สื่อสารรุ่นใหม่ล่าสุดถูกเก็บเข้าที่ ใบหน้าที่อารมณ์ดีขึ้นกว่าเดิมเพราะได้สนทนากับคนรัก หันกลับไปมองใครบางคนที่อยู่กลางสนามฟุตบอลอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ รอยยิ้มที่แต่งแต้มบนเรียวปากบางค่อยๆ จางลงเมื่อเห็นสายตาคู่คมเฉียวของชนากานต์มองกลับมา

แม้จะอยู่คนละคณะ แต่ชนิกานต์ก็รับรู้ได้ถึงความเป็นรองอีกฝ่ายอย่างเห็นได้ชัด ชนากานต์เก่งจริง เก่งทุกอย่าง ไม่เว้นแม้กระทั่งการเรียน ความปราชัยของเธอนับวันจะยิ่งทำให้เธอรู้สึกอับอาย หลังจากที่เคยเป็นที่หนึ่งมาก่อน

มันตอกย้ำเธอทุกๆ วินาที ว่าเธอไม่มีวันที่จะเอาชนะผู้หญิงคนนั้นได้ ไม่ว่าจะพยายามมากมายแค่ไหนก็ตาม เธอสูญเสียแชมป์ให้แก่อีกฝ่ายไปโดยไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้ เป็นलगบอกเหตุว่าเธอจะต้องถูกผู้หญิงคนนั้นช่วงชิงทุกอย่างที่เป็นของตัวเองจนหมดไม่มีเหลือ

เธอถึงอยากอยู่ห่างๆ จากชนากานต์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะเธออดทนมาตลอด อยากเรียนให้จบและไปจากที่แห่งนี้โดยเร็วเพื่อไปให้ไกลจากสายตาอาฆาตของอีกฝ่าย หญิงสาวกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคออีกครั้ง ก่อนจะถอนสายตาคลับมาจากการจ้องมองบุคคลที่ดูจะเกลียดเธอจนเข้ากระดูกดำ แล้วหันหลังมุ่งหน้าสู่รถของตัวเองเพื่อกลับบ้านเสียที

รอยยิ้มสะใจปรากฏที่ริมฝีปากสีแดงสดจากร่างของดรัมเมเยอร์

แถวแรก เมื่อเห็นสีหน้าเศร้าหมองของมารชีวิตที่เพิ่งเดินจากไป ผู้หญิงคนนี้แหละคือเป้าหมายใหญ่ของเธอ เธอจะทำทุกอย่างให้ชนิกันต์ปราศจากซึ่งความสุขไปตลอดชีวิต ถ้าตายทั้งเป็นได้คงจะสาแก่ใจเธอ

ผู้นำดรัมเมเยอร์คนสวยมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก ความพึงพอใจฉาบทัບเต็มดวงหน้าที่แต่งมาจนข้ม สองอย่างแล้วสินะ ที่เธอคว้ามามานันได้สำเร็จ ต่อให้รักและอยากกอดเอาไว้แนบอกแค่ไหน ถ้าเธออยากได้เสียอย่าง ไม่มีอะไรที่คนอย่างชนิกันต์จะไขว่คว้ามาได้

อย่างแรกคือ...ดรัมเมเยอร์แถวหน้า ที่เธอต้องลงทุนขออาจารย์เพื่อแข่งขันกับมันแบบตัวต่อตัว แม้ว่าก่อนหน้านี้จะไม่มีใครหน้าไหนกล้าขอกับทางมหาวิทยาลัยก็ตาม ทำไม่ถึงเป็นเช่นนั้นนะหรือ ก็เพราะชนิกันต์เป็นถึงลูกสาวนักธุรกิจชื่อดังของเมืองไทย ไหนจะตระกูลเก่าแก่ทางมารดา ก็ล้วนทำให้ทางสถาบันเกรงอกเกรงใจ จนไม่กล้าปล่อยย้าลูกสาวของผู้มีพระคุณรายใหญ่ต้องหลุดจากตำแหน่งดังกล่าว เพราะนั่นหมายถึง การชวดเงินก้อนโตที่จะได้มาพัฒนาสถาบันปีละหลายล้านบาท

อย่างที่สองคือ...รางวัลนักศึกษาดีเด่นแห่งปี ที่มีผลการเรียนโดดเด่นกว่าปีที่ผ่านมาอย่างชัดเจน ซึ่งเธอก็ได้มาครอบครองตามที่คาด โดยไม่มีผู้หลักผู้ใหญ่คนไหนสนับสนุนเหมือนกับชนิกันต์ ผู้หญิงที่เธอปฏิญาณเอาไว้อย่างแน่วแน่ ว่าจะทำให้เป็นทุกข์เหมือนที่เธอเป็น นับจากนี้ไป

เธอนี้แหละ จะกระชากลมหายใจที่เป่ารดรินร่างอยู่ในเวลานี้ ออกมาร่างของมันเป็นเอง จะให้มันตายอย่างช้าๆ เหมือนที่เธอและแม่กำลังตายอยู่ในตอนนี้ น้ำตาของเธอตกใน แต่ยังคงฝืนยิ้มขณะก้าวไปข้างหน้า พร้อมกับจังหวะการเต้นที่ต้องใช้ไม้คทาด้มยาวในมือแกว่งไกวไปด้วย

1

อดีตฝังใจ 1

ยี่สิบสามปีก่อน

รถเบนซ์คันงามสีด้าปลาบแล่นมาจอดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นโครงการจัดสรรที่ถือได้ว่าดีมากในย่านชานเมือง เจ้าของร่างสูงสมบุรณ์แบบของคนขับที่สวมชุดสูทสุดหรูก้าวลงมาจากรถ ตรงไปเปิดประตูข้างคนขับให้หญิงสาวหน้าตาสะสวยได้ลงมา ก่อนจะจับมือเธอให้เดินตามเข้าไปในบ้าน เนื่องจากสภาพอากาศด้านนอกเริ่มร้อนขึ้นทุกขณะ สาวใช้วัยสามสิบนิดๆ ก็รีบวิ่งออกมาจากตัวบ้าน หลังพนักงานทำความสะอาดบ้านไว้เพื่อมาต้อนรับเจ้านายคนใหม่ของตัวเอง

“ของอยู่ท้ายรถ ไปขนลงมาให้หมด”

“ค่ะคุณผู้ชาย”

จบคำพูดของตัวเอง ก็อยุ่ใจก็วิ่งตื้อไปทำตามคำสั่งทันที พร้อมกับธรรมเนียมที่ประคองร่างมีน้ำมีนวลของภรรยาสุดที่รักเข้าไปในบ้านที่แม้ภายนอกจะไม่ได้ใหญ่โตอะไรนัก แต่ข้างในกลับเต็มไปด้วยข้าวของเครื่องใช้และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครัน

“พออยู่ได้ไหมภา”

หนุ่มหล่อวัยสามสิบสามหันมาถามหญิงสาวที่ตัวเองพามาด้วย ถึงได้เห็นเธอมองเขาอยู่แล้ว เขาก็สงขิมไปให้ชนะรอคำตอบจากเธอ

“ได้สิคะ ทำอะไรไม่ได้ล่ะ”

หญิงสาวตอบรับเสียงเรียบ ไม่ได้แสดงความผิดหวังที่ได้บ้านหลังเล็กในสายตาคณกรออกมาแต่อย่างใด แค่อยากจะสื่อออกไปให้เขารู้ว่าสำหรับผู้หญิงจนๆ ธรรมดาแบบเธอ ได้เท่านี้ก็บุญนักหนาแล้ว ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือที่ผู้เป็นสามีจะรู้สึกว่สิ่งที่เธอได้รับในครั้งนี้นั้นคุ้มค่าเกินไป เพราะถ้าเอาฐานะทางสังคมของเขามาเปรียบเทียบกับ แนนอนว่าสิ่งที่เห็นนี้เป็นเพียงขี้ผงสำหรับเขา

แต่ถ้ามองในมุมของเธอ โดยเอาสภาพที่เคยอยู่ห้องเล็กเช่าร้างหนู และเป็นคนทำงานหาเช้ากินค่ำ รายได้แทบจะเดือนชนเดือนเนื่องจากค่าครองชีพในกรุงเทพฯ นั้นสูงมาก หากไม่ประหยัด คงอาศัยอยู่ที่นั่นไม่ได้เป็นตั้ตั้ง มาเทียบกับในเวลาี่นี้ สำหรับเธอถือว่าโชคดีที่สุดแล้ว แค่ว่าไม่คิดที่จะทิ้งเธอ เลี้ยงดูเธออย่างเป็นกิจจะลักษณะอย่างนี้ มีเวลาปลื้กตัวมาหาเธอบ้าง อย่างอื่นก็แทบไม่มีความหมายใดๆ อีก

“มันอาจดูเล็กลงไปสำหรับคุณกับ...”

เขาทอดสายตาอ่อนโยนด้วยความเป็นห่วง มองหน้าห้องที่เคยแบนราบของเธอด้วยรอยยิ้ม ซึ่งบอกถึงความรักใจสำหรับของขวัญชิ้นนี้ที่เธอมอบให้

“เท่านี้ก็ดีที่สุดสำหรับภากับลูกแล้วละคะ คุณอย่าคิดมากเลยนะคะ”

มือหนาที่ก่อร่างเล็กอยู่เปลี่ยนมากอบกุ่มมือเล็กบางทั้งสองข้างของคนตรงหน้าเอาไว้แน่น นัยน์ตาคมจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่สวยของผู้หญิงที่เข้ามาในชีวิตจริงๆ แต่แฝงไว้ด้วยคำขอโทษมากมาย

“ขอโทษนะภา ที่ผมทำเพื่อคุณกับลูกได้เพียงแค่นี้”

จิตวาดถึงมือข้างหนึ่งของตัวเองออกมาจากอุ้งมือใหญ่ ก่อนจะเอามาทาบทับที่หลังมือหนาของเขา พร้อมกับกล่าวเสียงอ่อนโยนด้วยความเข้าใจ

“ขอแค่มีคุณอยู่ด้วย ต่อให้เป็นห้องเช่าเล็กๆ ห้องเดิม ฉันก็อยู่ได้สบายมากค่ะ”

“มันน่าจะได้ดีกว่านี้ แต่ผม...”

“บอกแล้วไงคะว่าไม่เป็นไร อย่าพูดถึงมันอีกเลยนะคะ ภาไม่ชอบเลยที่เห็นคุณเป็นแบบนี้”

“ขอบคุณนะภา ขอบคุณที่เข้าใจผม”

ชายหนุ่มตอบรับซ้ำๆ รู้สึกผิดตลอดเวลายุ่งได้ยืนกรรยากรใช้คำพูดที่เหมือนปลอบใจเขาเสียเองแบบนี้ เขาเป็นลูกผู้ชายแบบไหนกันนะ รวย มีเงิน มีชื่อเสียงเสียเปล่า แต่กลับจัดการชีวิตของลูกและภรรยาตัวเองให้ตีพร้อมและสมบูรณ์เช่นคนอื่นๆ ไม่ได้

ภายนอกเขาดูเหมือนผู้ชายที่มีความสุขจนนักข่าวเข้าคิวขอสัมภาษณ์ ถามถึงการเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในขณะนี้ พร้อมกับการทำหน้าที่ผู้นำครอบครัวที่ไม่เคยขาดตกบกพร่อง เป็นหัวหน้าครอบครัวซึ่งมีภรรยาแสนสวยนามว่า ช่อทิพย์ คอยดูแลและปรนนิบัติอยู่ที่บ้านทุกวัน

หญิงสาวที่เขาจำต้องแต่งงานด้วยตามคำขอร้องของมารดา เพราะว่าเธอคือคนที่เหมาะสมกับครอบครัวมากที่สุด ทุกสิ่งไม่ได้เกิดจากความรัก มันต่างจากที่เขารู้สึกกับจิตาภาในตอนนี้อย่างสิ้นเชิง แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้รังเกียจเธอ ตรงกันข้าม จากที่ไม่คิดอะไรเลย เขาเริ่มมีความสงสารให้เธอมากขึ้นจนน่าตกใจ และตัวช่อทิพย์เองก็ดีแสนดี ทำหน้าที่ภรรยาอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง จนเพื่อนๆ ต่างอิจฉาที่เขาได้เธอมาเป็นแม่ศรีเรือน

และการที่เขาทำแบบนี้ก็เท่ากับเป็นการหักหลังเธออย่างไม่น่าให้อภัย ถ้าช่อทิพย์ไม่ดีแบบที่เป็นอยู่ เขาคงไม่รู้สึกละอายตัวตัวเองมากมายขนาดนี้ ธรรมรงค์นึกตำหนิตัวเอง แต่ครั้งจะให้เขาทิ้งผู้หญิงตรงหน้าเขาก็ทำไม่ได้เช่นกัน

“อยู่กับภา อย่าทำหน้าที่เครียด คิวกันแบบนี้อีกนะคะ เดี่ยวลูกเราจะพลอยเครียดไปด้วย”

หญิงสาวท้องอ่อนๆ ผู้เป็นอดีตเลขานุการที่บริษัทของเขา ก่อน
 ธรรมชาติจะให้เธอออกจากงานเมื่อรู้ว่าเธอท้องได้หนึ่งเดือน จากนั้นก็เริ่ม
 วางแผนอนาคตให้พวกเธอ และพามาอยู่ที่นี่เพื่อไม่ให้เป็นที่ครหาจากคน
 รอบข้าง เขาเองก็ยังไม่พร้อมที่จะให้ทางบ้านรู้ กลัวว่าปัญหาต่างๆ
 มากมายจะตามมาให้เขาต้องคิดมากไม่รู้จักจบจักสิ้น สู้ให้มันเป็นไปแบบ
 นี่น่าจะเป็นหนทางดีที่สุดแล้วสำหรับทุกๆ คน

ไม่มีใครต้องมานั่งเสียใจต่อการกระทำอันเห็นแก่ตัวของเขา
 แม้เขาจะไม่ได้รักซอทิพย์ แต่เขาก็ปฏิเสธเธอในฐานะภรรยาอีกคนหนึ่ง
 ที่ถูกต้องตามกฎหมายไม่ได้ ที่สำคัญกว่านั้นคือ เธอเองก็กำลังตั้งท้อง
 ลูกของเขาด้วยเช่นกัน อะไรก็น่าดีใจเท่ากับการได้เป็นพ่อคน

“ถ้าฉัน ผมจะพาไปดูแลแต่ละท้องนะ”

“ค่ะ”

จิตาการับคำแฉ่วเบา ก่อนจะเดินตามร่างสูงใหญ่ไปแต่โดยดี ด้วย
 เข้าใจว่าความรักของตัวเองรู้สึกกังวลแค่ไหนกับการมีเธอเข้ามาในชีวิต แต่
 เรื่องความรักนั้นห้ามกันไม่ได้หรือ เธอรักธรรมชาติ รักมาก และชีวิตนี้
 ไม่มีทางที่จะขาดเขาได้ ต่อให้ถึงวันที่ซอทิพย์รู้ความจริงแล้วบีบบังคับให้
 เขาเลิก เธอก็จะไม่มีความยอม ถ้าเธอต้องห่างจากเขา เธอขอตายเสียดีกว่า
 หญิงสาวบอกตัวเองอย่างหมั่น

เสียงรถแล่นเข้ามายังโรงจอดรถที่อยู่ข้างตัวบ้าน ใกล้ๆ กับบริเวณ
 สระว่ายน้ำขนาดใหญ่ในช่วงเย็นวันเดียวกัน ประมุขฝ่ายหญิงกำลังนำ
 ดอกไม้ที่เพิ่งตัดมาจากสวนด้านหลังใส่แจกันใบสวย ต้องลุกจากที่นั่งตรง
 เข้าห้องครัวทันทีที่ก่อนจะกลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมของในมือ ก็ทันจังหวะ
 ที่ผู้เป็นสามีเดินมาหย่อนตัวลงนั่งยังที่ที่เธอเพิ่งลุกจากไปเมื่อครู่นี้พอดี

“น้ำค่ะ”

“ขอบคุณครับ”

เขาบอกพร้อมกับยื่นมือหนาไปรับแก้วที่ใส่น้ำเย็นจัดที่ภรรยา
อุตสาห์นำมาให้เหมือนเช่นทุกวันตามความเคยชิน ก่อนจะวางลงบนโต๊ะ
กระจกตรงหน้าเมื่อเขาดื่มจนหมดแก้ว

“วันนี้คุณอยากทานอะไรเป็นพิเศษไหมคะ”

ช่อทิพย์ถามเสียงนุ่มแต่กลับได้รับความเงิบและการส่ายหน้า
เป็นคำตอบ เธอซึ่งนั่งเยื้องออกไปด้านข้างถอนใจเบาๆ มันเป็นแบบนี้เสมอ
ทุกครั้งที่เขากลับมาบ้าน แม้จะรู้สึกน้อยใจตามประสาภรรยาซึ่งเขา
แต่งงานด้วยความไม่เต็มใจ แต่บทบาทและหน้าที่ของคนเป็นภรรยา
เธอก็ได้ทำอย่างเต็มที่แล้ว หากมันยังไม่ถูกใจเขา เธอเองก็จนปัญญาที่
จะเอาก่อใจแล้วเหมือนกัน

เมื่อคิดได้แบบนั้น หญิงสาวก็หันไปจัดดอกไม้ใส่แจกันที่ทำค้างไว้
ต่อให้เสร็จ ไม่มีเสียงสนทนาใดๆ มีเพียงความเงิบงันและลมหายใจ
ของทั้งสองที่แข่งกันระบายออกมา และสถานการณ์ดังกล่าวก็ส่งผลให้
ร่างบางรู้สึกอึดอัด เกิดความเครียดขึ้นมาอย่างฉับพลัน เธอพยายามแล้ว
ที่จะไม่คิดอะไรให้ส่งผลต่ออาการที่ตัวเองเป็น แต่มันก็อดกังวลขึ้นมา
ไม่ได้เสียอย่างนั้น จนเธอกลืนไม่อยู่ในตอนนั้น

“ขอโทษนะคะ”

ช่อทิพย์กล่าวเพียงแค่นั้น ก็วิ่งพรวดออกไปยังห้องน้ำที่อยู่ใกล้
ที่สุด คนที่กำลังจมอยู่กับความคิดว่าจะพูดอย่างไรเพื่อให้ภรรยาที่แสน
เพียบพร้อมคนนี้รู้สึกดีและมีความสุขมากกว่าที่เป็นอยู่ ก็มองตามด้วย
ความตกใจ หันที่ที่ได้ยินเสียงอาเจียนดังเล็ดลอดออกมา เขาก็แทบถลา
ไปหาด้วยความเป็นห่วงแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน

“คุณแพ้ท้องแบบนี้มานานแค่ไหนแล้วทิพย์”

เขาถามพลางมือก็ลูบแผ่นหลังของภรรยาสาววัยยี่สิบต้นๆ ด้วย
ความเป็นห่วง จำได้ว่าเมื่ออาทิตย์ก่อนเธอยังไม่มีอาการแบบนี้เลย ซึ่งนั่น
ทำให้เขารู้สึกกังวลจนไม่อยากทิ้งเธอไปไหนไกล เพราะการที่ทำได้

เห็นห่างมานานนับแต่แต่งงาน เขาก็ผิดมากพออยู่แล้ว

“...สามสัปดาห์ได้แล้วค่ะ”

หญิงสาวหันหลังกลับมาพูดด้วยใบหน้าซีดขาวราวกับกระดาษเหลืองมดเล็ก ๆ ผุดพรายเต็มดวงหน้าสวย โดยเฉพาะหน้าผากโหนกนูนของเธอ ทำให้คนมองถึงกับขมวดหัวคิ้ว

ธรรมรงค์หยิบผ้าขนหนูผืนเล็กที่พับอยู่ข้างๆ อ่างล้างหน้ามาชุบน้ำแล้วบิดจนหมาด จากนั้นก็บรรจงเช็ดใบหน้าขาวใสด้วยท่าที่อ่อนโยนในแบบที่หญิงสาวไม่เคยได้รับจากเขาเลยสักครั้ง ทำให้เธออดรู้สึกดีใจจนห้ามน้ำตาไม่ให้ไหลออกมาต่อหน้าเขาไม่ได้

“ร้องให้ทำไมครับ”

ชายหนุ่มถามหลังเอาผ้าที่ซับหน้าเธอไปซักในอ่างน้ำอีกครั้ง ซอ-ทิพย์ไม่กล้าตอบคำถามนี้ เพราะขนาดจะสบตาด้วย เธอยังไม่กล้าเลย แล้วนับประสาอะไรกับคำถามที่ซึ้งกินใจนี้ เดือดร้อนชายหนุ่มที่ต้องวางผ้าในมือที่บิดแล้วลง ก่อนจะใช้มือข้างเดิมดันปลายคางสวยขึ้นมา

“ว่าไงครับ”

“อะ...ฉันแค่รู้สึกมีความสุขอย่างบอกไม่ถูกที่คุณห่วงใยฉันแบบนี้” เธอตอบโดยไม่ยอมมองหน้าเขา และยังคงเบือนหน้าหนีไปทางอื่น

“คุณทิพย์...” หัวใจชายหนุ่มตกลไปอยู่ที่ตาตุ่มหลังรับฟัง ก่อนจะจับบ่าเล็กทั้งสองข้างบังคับให้ร่างน้อยหันมาหาตัวเองตรงๆ ด้วยสายตาและความรู้สึกผิดต่อคนตรงหน้ามากมาย

“ผมรู้ตัวว่าเป็นสามีที่แย่มาก และไม่คู่ควรที่จะได้ภรรยาแสนดีอย่างคุณมาอยู่ข้างกายด้วยซ้ำ”

“คุณธรรมรงค์...”

น้ำตาของคนมาร่วงพล้อยโดยที่เจ้าตัวไม่คิดห้าม ดีที่ได้ยินยาวของชายผู้เป็นที่รักยกขึ้นกรีดมันออกอย่างเชื่องช้า

“ผมไม่รู้ตัวเลยว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมาได้ทำร้ายจิตใจคุณขนาดนี้”

...ขอโทษนะคุณทิพย์ ทั้งที่รู้ว่าคุณกำลังท้องอยู่แท้ๆ แต่ผมกลับไม่เคยเหลียวแลคุณเลย”

“ไม่เป็นไรค่ะ แคว้นนี้ เวลานี้ คุณรู้สึกและคิดได้ ฉันก็พอใจแล้ว”

“คุณทิพย์...”

“ฉันพอใจในแบบที่เป็นอยู่ และก็ไม่ได้คาดหวังจะให้คุณมารักผู้หญิงที่ตัวเองไม่ได้เลือกสักนิด แคได้อยู่ใกล้ๆ ได้ดูแลคุณ จัดการเรื่องงานภายในบ้านให้เรียบร้อยแทนคุณ ทำอาหารที่คุณชอบกับดูแลลูกที่กำลังจะเกิดมา สำหรับฉันแล้ว แค่นี้ก็วิเศษมากแล้วค่ะ”

“ข้อทิพย์”

“คุณไม่ได้ผิดอะไรสักนิดเลยคะ ฉันกับครอบครัวต่างหากที่ผิด มาทำร้ายคุณจนเหมือนตกนรกทั้งเป็นอย่างนี้”

“พูดอะไรอย่างนั้นครับ”

“ฉันพูดเรื่องจริงค่ะ จะว่าไป จนถึงทุกวันนี้ ฉันก็ยังละอายใจทุกครั้งที่มีหน้าคุณ ยิ่งเห็นคุณไม่เคยยืมให้ฉันเลยสักครั้งเดียวนับแต่อยู่ด้วยกันมาร่วมสองปี ฉันก็ยังรู้ตัวและมั่นใจ...”

เธอจงใจหยุดคำพูดตัวเองไว้แค่นั้น เพราะไม่อาจเอื้อมเอ่ยออกมาได้เต็มปากเต็มคำต่อหน้าเขา จนชายหนุ่มต้องเอ่ยปากถามด้วยความอยากรู้

“มั่นใจอะไรครับ”

“...ว่าคุณคงเกลียดฉันมากๆ”

“เอาอะไรมาพูดคุณทิพย์ ผมนะหรือเกลียดคุณ”

ประโยคที่บาดหัวใจคนฟังจนปวดแปลบเพราะเถียงไม่ออก มันเป็นความจริงของวันแรกที่แต่งงานกับเธอ ในตอนนั้น ความคิดรวบแรกที่เขาอยากทำคือ การผลักไสคนตรงหน้าไปให้พ้นทาง แต่พอเอาเข้าจริงเขากลับทำไม่ได้เสียจริงๆ ยิ่งเวลาผ่านไป จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ความคิดเขาก็เริ่มเปลี่ยน จากความเกลียดกลายเป็นความเห็นใจ

และนำไปสู่ความสงสาร

ความดีของเธอทำให้เขาต้องมานั่งทบทวน เพราะไม่มีวันไหนที่ข้อพิพาททำหน้าที่ขาดตกบกพร่อง แม้จะรู้ว่าการกระทำของตัวเองที่พยายามเอาอกเอาใจคนเป็นสามี อาจกลายเป็นเรื่องน่ารำคาญและกวนใจในสายตาของเธอเอง แต่เธอก็ยังมุ่งมั่นที่จะทำอย่างไม่ว่างท้อ ถึงผลลัพธ์ที่ได้อาจนำมาซึ่งความเจ็บปวด ทว่าเธอก็ไม่เคยคิดที่จะปริปากให้เขาได้ยินแม้แต่ครั้งเดียว

ความตั้งใจของเธอเอาชนะเขาได้สำเร็จ

ความไม่ย่อท้อหรือหนีปัญหาอะไรง่าย ๆ ก็ทำให้เขาทั้ง

ความอดทนที่ไม่เป็นสองรองใคร รับผิดชอบกับทุกสถานการณ์ รวมทั้งอารมณ์อื่นๆ ลงๆ ของเขา ที่เธอต้องแบกรับความอึดอัดหลังการแต่งงานมานาน ทำให้เขาเริ่มเห็นใจ

ความเป็นคนช่างแสนดี ใส่ใจกับทุกรายละเอียดที่ทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องของเขาที่เธอจะให้ความสำคัญมากเป็นพิเศษ ข้อนี้เขารู้มานานจากคำบอกเล่าของแม่บ้านใหญ่ ซึ่งเป็นคนที่ครอบครัวยุติมาและเพราะเธอเป็นแบบนี้ เป็นกุลสตรีที่งามพร้อมทั้งกายและใจ เป็นผู้หญิงที่มีต้นตระกูลสูงส่งจนยากจะเอื้อมถึง ยังไม่รวมฐานะทางการเงินที่มั่นคงและมั่งคั่งกว่าเขาหลายเท่าตัว ผู้ซึ่งเป็นถึงหม่อมหลวงที่ผู้ชายหลายคนปรารถนาจะครอบครอง แต่แล้วจู่ๆ ก็เป็นเขาที่ได้เธอมาโดยไม่ทันตั้งตัว เธอเป็นของสูงที่ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายโยนโครมมาให้รับไว้ แล้วประกาศลั่นว่าให้ดูแลอย่างดี ห้ามทิ้งขว้าง

แรกๆ เขาเกลียดเธอมาก คิดว่าคงเป็นคนเห็นแก่ตัวเหมือนมารดาของเธอ คิดเลยเถิดถึงขนาดว่าเธอคงอยากได้เขาเป็นผัวจนตัวสั่น เลยใช้วิธีสปรกแบบนั้นมาบังคับให้เขาแต่งงานด้วย แต่ที่ไหนได้ เขาคิดผิดมาตลอด จนอยากเอากำปั้นตีหน้าตัวเองวันละหลายๆ รอบให้แก่ความคิดที่ไม่น่ามีอยู่ในหัวสมองนักธุรกิจแถวหน้าอย่างเขาเลย ข้อพิพาทออกจะน่า

สงสาร เพราะเธอก็ถูกจับคลุมถุงชนไม่ต่างจากเขา

ด้วยความที่ต้องมาตกอยู่ในสภาพเดียวกัน ทำให้ทุกวันนี้เขามองเห็นตัวตนที่แท้จริงของเธอมากขึ้น ธรรมรงค์ไม่ค่อยอยากจะบอกตัวเองตรงๆ ในตอนนี้เลยว่า ความสงสารที่กลืนกินตัวเขามาตลอดนั้นกำลังเปลี่ยนสภาพจากความเห็นใจกลายเป็นความรักขึ้นมาจนเขางง ชายหนุ่มถามตัวเองหลายรอบแล้วว่าไอ้อาการที่เป็นอยู่นี้ ใช้ความรักไหม และเขาก็ได้รับคำตอบกลับมาทันทีว่า

‘ใช่’

เขาเริ่มมีใจให้ภรรยาที่น่าสงสารคนนี้เข้าแล้ว ธรรมรงค์ย้ำกับตัวเองอีกครั้ง ขณะพาร่างเล็กของภรรยาสาววัยยี่สิบสี่กลับมานั่งที่เก่า ด้วยความเป็นห่วงจนหญิงสาวสัมผัสได้

“คุณเพิ่งกลับมาถึงเหนื่อยๆ เดี๋ยวฉันจะไปเตรียมน้ำให้อาบนะคะ”

ไม่ทันจบคำพูดของตัวเองดี ร่างที่เพิ่งหย่อนตัวลงไม่นานก็ทำท่าจะลุกขึ้นไปตามที่เขาบอกอีกครั้ง แต่กลับถูกฉุดรั้งด้วยมือหนาทั้งสองข้าง ยับยั้งไม่ให้เธอไปไหน

“ไม่ทำแบบนี้สักวัน ผมคงไม่ถึงกับตายหรอกมัง”

เขาแหย่เธอเล่น ก่อนจะยิ้มกว้างให้ภรรยาคนสวยเป็นครั้งแรก ซึ่งก็ทำให้ข้อพิพาทมองตามด้วยความปลานปลื้มใจ จนไม่ทันได้ยินว่าเขาพูดอะไรออกมาก่อนหน้านี้

“คุณทิพย์ครับ” เขาเพิ่มระดับเสียงให้ดังขึ้นกว่าเดิมอีกครั้ง ส่งผลให้สายตาของร่างแบบบางตรงหน้าเลื่อนมาสบตาเขาโดยอัตโนมัติ

“...คุณว่าอะไรนะคะ”

“ผมบอกว่า ช่วงนี้คุณไม่ต้องทำอะไรแบบนั้นแล้ว ให้ใครทำก็ได้ คนของเรามีตั้งเยอะแยะ คุณจะมาเหนื่อยทำคนเดียวทำไม”

“คนอื่นเขาก็มีงานของเขานี่คะ ส่วนเรื่องพวกนี้นะเป็นหน้าที่ของฉัน เป็นหน้าที่ของภรรยาที่จะต้องดูแลสามี ซึ่งมันก็ไม่ได้มีอะไรมากมาย

จนทำให้ฉันรู้สึกเหนื่อยได้หยุกคะ”

“ทำไมคุณถึงได้ดีแบบนี้ล่ะคุณทิพย์”

สีหน้าของคนถามสลดลงทันทีโดยไม่ตั้งใจ ข้อทิพย์เห็นแบบนี้ก็รู้สึกไม่ค่อยดี กลัวว่าคำพูดของตัวเองจะทำลายบรรยากาศดีๆ ในตอนนี้ไปจนหมดสิ้น

“ขอโทษนะคะ ที่ทำให้คุณรู้สึกไม่ดี”

มือแกร่งเอื้อมไปดึงมือเล็กทั้งสองข้างบนตักของเธอมากุมไว้แน่น

“คุณจะต้องมาขอโทษผมทำไม”

“คือ...”

“คุณไม่ได้ทำอะไรผิดที่จะต้องขอโทษผมนะครับคุณทิพย์ ผมต่างหากที่ต้องขอโทษคุณนับล้านครั้ง ไม่ใช่ปล่อยให้คุณคิดว่าตัวเองเป็นฝ่ายไม่ดีอยู่คนเดียวทุกๆ วัน...ขอให้คุณรู้เอาไว้ว่านับจากนี้ ผมจะปรับปรุงตัว จะทำหน้าที่สามีและพ่อของลูกให้ดีกว่าที่เป็นอยู่”

“คุณธรรมรงค์...”

“ให้เวลาผมหน่อยนะครับ มันอาจยากจนดูเหมือนยังไม่เต็มที่ แต่ขอให้คุณรู้เอาไว้เลยว่าคุณเอาชนะใจผมได้แล้ว แบบที่ไม่มีข้อกังขาใดๆ อีกด้วย”

“คุณธรรมรงค์...”

หญิงสาวลากเสียงยาวอย่างคาดไม่ถึง รอยยิ้มย้าเตือนจากร่างหนาที่นั่งอยู่ทำให้เธอเปิดยิ้มกว้างขึ้นมาบ้าง นี่แปลว่าความพยายามของเธอทั้งหมดที่ทุ่มเทมาร่วมสองปีสัมฤทธิ์ผลแล้วใช่หรือไม่ ข้อทิพย์ถามตัวเองขณะมองหน้าสามีสุดที่รักด้วยความซาบซึ้งใจ

“จ้องผมชะขนาดนั้น เดี่ยวผมก็ละลายกันพอดี”

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ”

หญิงสาวเอ่ยพร้อมกับหลุบตาลงต่ำ ไม่กล้าสบแวตาคมกล้ำของคนพูดอีกเลย ใบหน้าที่แดงช้ำราวกับผลตำลึงสุกปลั่งค้ำตันเรียกให้ร่วง

ใหญ่ขยับเข้าไปใกล้อีกร่างที่นั่งเบาะเดียวกันมากขึ้น โดยที่มือทั้งสองข้างของเขานั้นยังคงกุมมือน้อยบางของเธอไม่ยอมปล่อย

“แต่ผมชอบนะ ชอบที่คุณเป็นแบบนี้” ธรรมรงค์กล่าวจากใจจริง

ขณะขับรถกลับมาจากบ้านจิตาภา เขายังแบกความกังวลเข้ามาในบ้านหลังนี้อยู่เลย และคิดอยู่ว่าคืนนี้จะนอนหลับหรือไม่ เพราะกังวลกับปัญหาที่ตัวเองสร้างขึ้น แต่พอเห็นรอยยิ้มบนดวงหน้าสวยของภรรยาที่ส่งมา ประกอบกับได้พูดจาอย่างเปิดอกในวันนี้ ก็ทำให้เขารู้สึกโล่งใจและมีความสุขอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ตราบใดที่ข้อพิพาทยังดีกับเขา ไม่ยุ่งไม่จู้จี้จ้าน ไม่จู้จี้ขี้บ่นแบบนี้ จิตาภาคงจะอยู่ได้อย่างสบายๆ และมั่นใจได้ว่าจะไม่มีวันถูกเมียหลวงที่น่ารักตรงหน้าไประรานเด็ดขาด

“และขออีกอย่างได้ไหมครับ”

ชายหนุ่มถามต่อหลังเห็นอีกฝ่ายคลายความเครียดและความกังวลบนใบหน้าลงแล้ว แถมสีเลือดฝาดก็ดูจะเคลือบทั้งดวงหน้าสวยใสไร้ที่ติของเธอจนมองไม่เห็นเค้าความซีดเขียวเมื่อครู่

“อะไรคะ”

“เป็นตัวของตัวเองแบบนี้ดีแล้ว ไม่ต้องเกร็งเวลอยู่กับผมอีก หรือต่อให้ผมพลั้งเผลอแสดงอาการอะไรก็ตามที่อาจทำให้คุณคิดมากโดยไม่เจตนา ขอให้คุณซักถามผมในทันที อย่าเก็บเอามาคิดมาก หรือจะว่ากล่าวอะไรก็ได้ตามแต่ใจคุณ ผมจะไม่ว่าคุณเลยสักคำ”

“ขอบคุณนะค่ะที่ให้สิทธิ์ฉันขนาดนั้น”

“คุณมีมันมาตั้งแต่แรกแล้วคุณทิพย์ เพียงแต่คุณไม่ยอมใช้มันเพื่อตัวเองต่างหาก”

“ฉันไม่กล้าหรอกค่ะ กลัวคุณโกรธ ไม่พอใจ รับไม่ได้ แล้วจะพานเกลียดฉันมากกว่าเก่า”

“ผู้หญิงที่ดีพร้อม งดงามทั้งกายและใจอย่างคุณ ต่อให้ผู้ชายคนนั้นเลวแสนเลวแค่ไหน ก็เกลียดคุณไม่ลงหรอกคุณทิพย์”

“ฉันไม่ดีขึ้นขนาดนั้นหรอกค่ะ” ซอทิพย์ปฏิเสธเสียงแผ่ว ใบหน้างาม
เจือความเศร้าเมื่อพูดถึงเรื่องนี้

“คุณไม่ใช่แค่ตื่นะคุณทิพย์ แต่คุณดีมาก ออกจะมากเกินไปด้วย
ซ้ำ จนผมทนใจแข่งกับคุณไม่ไหว”

“ตอนนั้นคุณใจอ่อนกับฉันแล้วหรือคะ”

หญิงสาวถามอย่างคนซื้อ กระนั้นเธอก็ได้รับรอยยิ้มจากเขา
เป็นคำตอบ ไม่บ่อยเลยจริงๆ ที่เธอจะได้รับสิ่งนี้จากเขา มันเหมือนของ
หายากไม่ต่างจากการงมเข็มในมหาสมุทร ที่กว่าจะได้มาก็เล่นเอาเธอ
เสียน้ำตาไม่รู้เท่าไร แต่ความทุกข์ทั้งหมดที่สะสมมานานนั้น ได้สลายไป
แล้วเมื่อเขาเปิดใจกับเธอแบบนี้

พอแล้ว สำหรับผู้หญิงเห็นแก่ตัวคนหนึ่งที่ยังคับผู้ชายที่ไม่ได้รับ
มาแต่งงาน แต่สุดท้ายความพยายามของเธอก็สัมฤทธิ์ผล ถึงไม่มากแต่
ได้แค่นี้ก็ดีเสียยิ่งกว่าถูกรางวัลที่หนึ่งแล้ว

“ครับ อ่อนโยนเลย...” เขาตอบยิ้มๆ พลางบีบมือบางในอุ้งมือ
ตัวเองแน่นกว่าเดิม ก่อนเสริมด้วยน้ำเสียงที่นุ่มแต่หนักแน่นอีกนิดว่า
“เพราะแพ้ความดีของคุณ”

“ขอบคุณนะค่ะ ขอบคุณที่ให้โอกาสฉัน”

“ผมต่างหากที่ต้องพูดคำนั้น” ธรรมรงค์คำน

ส่วนหญิงสาวก็รีบขยับขึ้นอย่างไม่เห็นด้วยกับความคิดของเขา “ใคร
พูดก่อนมันก็ไม่สำคัญแล้วละค่ะ แค่เราสองคนเข้าใจกัน ชีวิตนับจากนี้ก็
คงมีความสุขมากแล้วค่ะ”

“แน่นอนคุณทิพย์ ทุกอย่างจะต้องดีขึ้น ผมสัญญา”

ซอทิพย์ยิ้มให้เขา พร้อมกับที่ชายหนุ่มรังรังบางของคนตรงหน้า
เข้ามาในอ้อมแขน อ้อมกอดในเวลาที่เขาปราศจากความต้องการทางด้าน
ร่างกายที่หญิงสาวถวิลหามานาน

2

อดีตฝังใจ 2

“หยุดเดินเสียที่ได้ไหมพ่อร์ค แม่ละปวดหัวเพราะแก่ไปหมดแล้ว”

เสียงแซ่ซี้ผู้เป็นมารดาต่อว่าลูกชายสุดที่รักด้วยสีหน้าเคร่งเครียด หลังอีกฝ่ายเอาแต่เดินไปเดินมาตรงหน้าเธอซึ่งนั่งรออยู่หน้าห้องผ่าตัด ทำคลอดมาพักใหญ่ เนื่องจากลูกสะใ้คนสวยถูกส่งตัวเข้าไปนานมากแล้ว แต่สูตินรีแพทย์ก็ยังไม่ออกมาส่งข่าวให้ทราบ ทำให้คุณพ่อมือใหม่รู้สึกกระวนกระวายทนรอต่อไปแทบไม่ไหว เป็นอย่างที่เขาเห็นจนสร้างอาการปวดเคียรเวียนเกล้าให้เธออยู่ในขณะนี้ ชายหนุ่มหยุดเดินหันคว้นแล้วย้อนกลับมา นั่งข้างผู้เป็นมารดาเหมือนเดิม ก่อนจะเอ่ยเสียงเบาๆ เมื่อรู้ตัวว่าผิด

“ขอโทษครับ...พอดิผมห่วงคุณหิพมากไปหน่อย”

“แม่ก็ห่วงไม่แพ้แกหรอกนะ...” เสียงนั้นยังเอ็ดอึ้งไม่เลิก

“ป้านี้ ทำไมคุณหมอยังไม่ออกมาอีกก็ไม่รู้นะครับ”

ชายหนุ่มถามขึ้นมาลอยๆ พลังทอดสายตาไปยังประตูห้อง ทำคลอดด้วยความหวังว่าจะได้เห็นใครสักคนเดินออกมาเพื่อส่งข่าว แต่ก็ไร้แวว

“ใจเย็นๆ นะพ่อร์ค คนเข้าไปคลอดลูกนะ ไม่ใช่เข้าห้องน้ำ จะได้รับเข้ารีบออก”

‘แหม แม่ จะเปรียบก็เปรียบให้ดีๆ หนอยก็ไม่ไ้’ ธรรมชาติคิด

เขาแทบจะปล่อยเสียงหัวเราะออกมาทันทีถ้าสายตาไม่เลื้อยไปเห็นร่างของใครคนหนึ่งเดินเข้ามาเสียก่อน รอยยิ้มที่มีให้มารดาก่อนหน้าจำต้องหุบลงทันทีอย่างน่าเสียดาย

“คุณหญิง มาแล้วเหอะคะ”

แซ่ไชริบลุกขึ้นยืนแล้วเอ่ยทักทายคนมาใหม่แทบจะทันทีด้วยความเกรงใจ จนธรรมรงค์ซึ่งมองดูอยู่ตลอดต้องลอบถอนใจเบาๆ พยายามอย่างยิ่งไม่ให้คนมาใหม่เห็น ก่อนจะลุกขึ้นแล้วหันไปหาอย่างเลี่ยงไม่ได้

“ยายทิพย์เป็นยังไงบ้างล่ะคุณแซ่”

หม่อมราชวงศ์รุจิเรช ธรรมสถานนท์ มาถึงก็เอ่ยถามถึงบุตรธิดาของตัวเองด้วยความเป็นห่วง ทันทีที่ทราบข่าวจากลูกเขยที่โทร. มาบอก เธอก็รีบคว้ากระเป๋าแล้วสั่งให้คนขับรถพามาที่นั่นทันควัน ความห่วงใยในตัวบุตรสาวเพียงคนเดียวที่ต้องมารับบทคุณแม่มือใหม่ แถมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อตัวแสบที่เธอมัดมือชกให้มาแต่งงานกับบุตรสาวด้วยนั้น จะดูแลทายาทเพียงคนเดียวของเธอได้ดีแค่ไหนในยามที่ต้องการกำลังใจมากมายแบบนี้

“คุณหมอยังไม่ออกมาเลยล่ะ นี่ก็เข้าไปตั้งนานแล้ว”

สีหน้าและคำตอบของคนพูด เรียกเสียงถอนใจจากคนที่เพิ่งมาได้เป็นอย่างดี มารดาของช่อทิพย์เลื่อนสายตามองไปที่ประตูห้องทำคลอดด้วยความเป็นห่วงระคนตื่นเต้นที่จะได้เห็นหน้าหลานเร็วๆ นี้ อยากรู้ว่าทั้งคู่จะปลอดภัยดีหรือไม่อย่างไร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหลานคนแรกที่ทุกคนรอคอยใจจดใจจ่อนี้เป็นหญิงหรือชาย เพราะช่อทิพย์บอกเพียงคำเดียวว่าไม่อยากทำอัลตราซาวด์ ให้มาลุ้นด้วยกันวันนี้เลย เหลือเกินจริงๆ บุตรสาวคนนี้ ทำให้คนเฒ่าคนแก่อย่างพวกเธอหัวใจจะวายเสียให้ได้ ที่ต้องมาลุ้นอะไรวากับคนหนุ่มคนสาวอย่างนี้

‘ยายทิพย์นะยายทิพย์’ หม่อมราชวงศ์รุจิเรชต่อว่าลูกสาวตัวเองในใจด้วยความเอ็นดู

ลักพักเธอก็หันมาทางร่างสูงตระหง่านที่ยืนอยู่ไม่ไกล ทำท่าจะซักถามถึงงานที่บริษัทว่าเป็นอย่างไรบ้าง หลังเธอโอนเงินมาช่วยเหลือเมื่อเดือนก่อนกว่ายี่สิบล้าน เมื่อรู้ข่าวว่ากิจการขาดสภาพคล่องทางการเงินเนื่องจากเจอปิเศษธุรกิจในปัจจุบันจนเริ่มล้มครอนมานานถึงสามเดือน ทว่าธรรมรงค์กลับปลีกตัวเดินหนีออกไปไกลเสียดื้อๆ ทันทึที่เครื่องมือสื่อสารในกระเป๋าทางเกงของเขาแทรกเสียงขึ้นมาเสียก่อน คุณหญิงมองตามแล้วต้องถอนใจออกมาด้วยความเหนื่อยหน่ายเมื่อถูกขัดจังหวะ ดีหน่อยที่เธอมาแล้วเห็นลูกเขยตัวแสบอยู่ที่นั่นด้วย ไม่เช่นนั้นเธอจะเล่นงานให้หนัก

“ว่าไงเซต”

ธรรมรงค์ถามกลับด้วยน้ำเสียงเข้มกระด้าง เมื่อลูกน้องคนสนิทที่เขาให้อยู่ดูแลความเรียบร้อยที่บริษัทชั่วคราวเพราะต้องรุดมาที่นี่ หลังได้รับข่าวจากมารดาว่าช่อทิพย์เจ็บท้องคลอด เขาจึงทิ้งงานทุกอย่างที่อยู่ในมือแล้วรีบรุดมาที่นี่ทันทีโดยไม่ลืมหูละ. บอกแม่ยายสุดเรื่องมากให้ตามมา

แม้ปกติเขาจะไม่ค่อยสนิทสนมกับหม่อมราชวงศ์จุรีเรขหาไรนัก เนื่องจากเป็นเรื่องธรรมดาของลูกเขยกับแม่ยายที่ไม่ค่อยจะลงรอยกันเท่าที่ควร สาเหตุเริ่มมาจากที่อีกฝ่ายเป็นตัวตั้งตัวตึงจับบุตรสาวที่น่าสงสารให้มาร่วมหอลงโรงกับคนที่ไม่ได้รักอย่างเขานี้แหละ ทำให้เขาไม่ชอบพฤติกรรมของฝ่ายนั้นเอาเสียเลย ไม่ชอบการใช้อิทธิพลมาบีบบังคับคนอื่นอย่างไม่สนใจใครแบบนี้

“เอ่อ...คุณผู้หญิงคลอดหรือยังครับ”

“นายจะถามอะไรก็ถามมาตรงๆ คนกำลังยุ่งอยู่ล่ะไว้ย!”

ธรรมรงค์สวนกลับไปอย่างไม่สบอารมณ์ จู่ๆ มาถามราวกับช่อทิพย์เป็นเมียของมันเป็นอย่างไรอย่างนั้น ซึ่งไม่ใช่เรื่องของคนเป็นลูกน้องลักหน้อยที่จะอาจหาญมาถามแบบนี้ ไฉ่เวร! วอนโดนไล่่ออกแล้วใหม่ละ

คนซีหึ่งแบบไม่รู้ตัวคำรามลั่นในใจขณะรอฟังคำตอบ หากเป็นเรื่องไร้สาระไม่เข้าท่า เขาสาบานได้เลยว่ารุ่งขึ้นมันได้โดนรองเท้าเบอร์ลีลีบสองระดับบนหน้าผากแน่

“คือ...คือ...”

“อ้าว! ถ้าไม่พูดฉันจะวางสายแล้วนะ คนยิ่งห้วงเมื่อยอยู่ ชอบทำให้เสียเวลาอยู่เรื่อย”

เขาทำท่าจะตัดสายทิ้งทันทีที่พูดจบ แต่ประโยคที่อีกฝ่ายรีบสวนกลับมาราวกับกลัวว่าเขาจะทำอย่างที่พูด ก็ทำให้เขาตัวแข็งทื่อทันที ธรรมชาติหุ้อตาลายชั่วขณะ จนต้องถามซ้ำเพื่อความแน่ใจอีกรอบว่าตัวเองได้ยินไม่ผิดใช่หรือไม่

“นะ...นายว่ายังไงนะสุดเซต” เรียกเสียเต็มยศ เป็นการบังคับให้ปลายทางจำต้องตอบออกมา ด้วยเกรงว่าหากชักช้า วันรุ่งขึ้นคงได้โดนบางอย่างร้ายแรงเป็นแน่

“คุณภาเธอ...เจ็บท้อง ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล...เหมือนกันครับ นาย” สุดเซตบอกชื่อสถานพยาบาลอีกแห่งหนึ่งออกไป ไม่คิดเลยว่าภรรยาทั้งสองของเจ้านายตัวเองจะดันมาคลอดพร้อมกันแบบนี้ ซึ่งงานนี้เขาเองก็ไม่ว่าว่าคนที่ตัวเองสนทนากับด้วยโชคดียี่ห้อว่าโชคร้ายกันแน่

“อะไรนะ!”

“ก้อยใจเพ็งโทร. มาบอกผมเมื่อครู่นี้เองครับ เห็นว่าติดต่อกันรณรงค์ไม่ได้ก็เลยโทร. หาผมแทน”

ประโยคที่ได้ยินทำให้ชายหนุ่มรู้สึกซาไปทั้งแถบ ทั้งดีใจและก็ต้องตกใจในคราวเดียวกัน มันเป็นไปได้อย่างไรที่จิตภามาคลอดวันเดียวกับซอทิพย์ ทั้งที่ครรภ์ของเธอเพิ่งจะเจ็ดเดือนกว่าเท่านั้น จิตภามาคลอดก่อนกำหนดเช่นนั้นหรือ ชายหนุ่มคิดด้วยความเป็นห่วงยิ่งกว่าเก่า สายตามลือเลื่อมมองไปทางจุดที่ตัวเองเดินจากมาด้วยสีหน้าเคลือบความกังวล เกรงว่าทั้งคู่จะได้ยินการสนทนาของตัวเอง รวมทั้งการที่จะผละไปจาก

ที่นั่นก็มีเบอร์เซนต์เท่ากับศูนย์ แต่ถ้าไม่ไปแล้วใครจะอยู่ดูแลเธอกับลูกที่คลอดก่อนเวลาอันสมควรกันเล่า

‘โอย! เครียดว๊าย!! ทำไมต้องมาคลอดพร้อมกันด้วยนะ’ ชายหนุ่มร่ำร้องในใจด้วยความกลัดกลุ้ม

แล้วอย่างนี้เขาควรจะอยู่ที่นี้หรือจะไปอีกโรงพยาบาลหนึ่งกันล่ะ หัวสมองของธรรมรงค์จวนเจียนจะระเบิดอยู่รอมร่อ เรื่องไม่น่าเกิดก็ดันมาเกิดอย่างไม่น่าเชื่อ และจะให้เขาผละไปจากที่นั้นก็แทบเป็นไปไม่ได้เลย ครั้นจะทิ้งให้จิตามาคลอดลูกตามลำพังโดยไม่มีเขาไปเหลียวแลก็เห็นจะใจดำเกินไป จะให้คนคนเดียวแยกไปทำเรื่องที่สำคัญทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกันย่อมเป็นไปไม่ได้ ยิ่งเมื่อยสุดเอี้ยบบมาเฝ้าอยู่ด้วยแบบนี้ อย่าว่าแต่จะกระดิกตัวไปไหนเลย แค่เขาก้าวออกมาจากหน้าห้องคลอดสายตาของคุณหญิงซึ่งเป็นเมื่อยาก็เขียวบ้ดทันที

“งานเข้าฉันแล้วไง เซต”

ธรรมรงค์บ่นออกมาเบาๆ สุดเซตเข้าใจในน้ำเสียงของเจ้านายตอนนี้ทันที แสดงว่าคุณซอทิพย์เองก็คงยังไม่คลอดเช่นกัน แล้วที่นี้เจ้านายของเขาจะจัดการปัญหานี้อย่างไรล่ะ เขาจะปวดหัวแทนเจ้านายจริงๆ ขึ้นไม่ไปหาคุณจิตาма หากเธอฟื้นขึ้นมาแล้วไม่เห็นคนที่เขาคูด้วย มีหวังได้นอนร้องห่มร้องไห้แน่ๆ

‘เฮ้อ! เกิดเป็นหนุ่มหล่อแถมรวย มีเมียเยอะนี้ มันก็ยุ่งยากเหมือนกันแฮะ’ สุดเซตคิดแต่ไม่กล้าพูดออกมา

“จ้ะ ให้ผมไปดูเธอแทนก่อนดีไหมครับ”

“จะบ้าหรือไง! นายไม่ใช่พ่อของลูกฉันเสียหน่อย จะเจ๊ไปทำซากอะไรซะ!”

โดนด่ากลับมาทันทีเดี๋ยวนั้น แต่สุดเซตก็ยังหน้ามึนเอ๋อเสนาะเนาะ ออกไปโดยไม่กลัวถูกด่ากลับมาอีก “ก็ถ้าไม่ให้ผมไปเพื่อคอยเคลียร์สถานการณ์ที่อาจจะเลวร้ายให้เย็นลงละก็ เจ้านายจะเข้าหน้าคุณมาไม่ติด

นะครับ”

‘ที่มันพูดก็มีเหตุผลแฮะ’ ธรรมรงค์คิดตามอย่างมีสติ

“เออ...มันก็จริงของนาย”

“ยังงี้ดีครับ ตกลงจะให้ผมอยู่ที่นี้หรือว่าจะไปช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้ก่อนดี”

“เอาอย่างที่ท่านายว่าก็ได้”

‘ก็ไม่มีหนทางอื่นให้เลือกแล้วนี่นะ’ ชายหนุ่มคิด

“งั้นผมไปเลยนะครับ”

“แล้วงานที่ให้ทำเสร็จหมดแล้วหรือ ถึงจะไปตอนนี่” ประธานบริษัทใหญ่ยังห่วงงานไม่เลิก ซึ่งก็เป็นนิสัยอีกหนึ่งอย่างที่อยู่ในสามัญสำนึกของเขา

“เรียบร้อยแล้วครับ”

“งั้นก็ดี ฉันจะได้ไม่ต้องห่วงอะไรมาก”

“ผมว่าตอนนี้เจ้านายห่วงตัวเองก่อนเถอะครับ ว่าจะทำยังไงให้ปลีกตัวมาดูคุณภรรยาได้บ้าง หากไม่มาเลย ผมเกรงว่าปัญหานี้ผมอาจเอาไม่อยู่”

“ไอ้ลู้ดเซต!”

ธรรมรงค์ซึ่งทำเสียงกระซิบกระซาบมานานขณะใช้โทรศัพท์มือถือในโรงพยาบาล กลับมาตะแบกเพราะทนความเยียนของลูกน้องตัวแสบที่ชอบกววนอวัยวะส่วนล่างไม่ไหว ต้องระเบิดเสียงกระดังด้วยความโมโหที่กลั้นไม่อยู่ ซึ่งก็เรียกทุกสายตาของผู้คนในบริเวณนี้ รวมทั้งผู้เป็นแม่ ทั้งสองคนที่อยู่ด้านหลังให้มองมาที่จุดเดียว เมื่อรู้ตัว ธรรมรงค์จึงลดระดับเสียงลง ก่อนจะดำปลายทางกลับไปอีกครั้งเพื่อไม่ให้เสียเวลา

“คอยดู ฉันจะหักเงินเดือนนาย”

“โธ่...เจ้านายครับ”

“ไม่ต้องมาโธ่...หน้าที่นายตอนนี้คือ ทำยังไงก็ได้ให้จิตภรรยาเข้าใจฉัน

โอเค? อย่าเพิ่งบอกเธอว่าข้อพิพาทเองก็คลอดวันนี้เหมือนกัน ไม่งั้นฉันมีแต่ตายกับตายสถานเดียว”

ไม่ใช่เพราะเขากลัวจิตภรรยาหรอคะ แค่ไม่อยากพูดออกไปตรงๆ เท่านั้น เพราะเกรงว่าอีกฝ่ายจะไม่สบายใจที่เขาเลือกจะดูแลข้อพิพาทมากกว่าตัวเอง และการไม่ให้ทั้งคู่รู้ความจริงว่าเกิดอะไรขึ้นในวันเดียวกันนั้น น่าจะเป็นผลดีต่อทั้งสองฝ่ายมากกว่า อย่างไรก็ตาม เธอทั้งสองคนก็คือภรรยาที่เขารักด้วยกันทั้งคู่ เขาไม่อยากให้ใครต้องมาคิดมากเพราะตัวเขาเป็นต้นเหตุ

“ว่าไง ไม่ได้ยินที่ฉันถามหรอ”

“...ครับ ผมจะพยายาม” สุดเขตรับคำสั่งงอแง วันนี้เขาอาจแก้สถานการณ์ให้ได้ก็จริง แต่ถ้าพรุ่งนี้อีกฝ่ายยังไม่มา เขาเองก็จนปัญญาที่จะหาข้อแก้ต่างให้เหมือนกัน ผู้หญิงเวลาคลอดลูก อย่างไรก็ตามก็ต้องอยากเห็นหน้าสามีทั้งนั้น

“ดี โท. มาส่งข่าวเป็นระยะด้วยก็แล้วกัน แต่ทางที่ดี...ส่งเป็นข้อความมาน่าจะเหมาะกว่า แค่นี้ก่อนนะ หมออออกมาแล้ว”

ชายหนุ่มรีบตัดสายทิ้งแทบจะทันที พร้อมกับตรงไปหานายแพทย์สูงวัยที่ทำการคลอดข้อพิพาทอย่างกระตือรือร้น ด้วยความอยากรู้อย่างลึกซึ้งและเมื่อยของเขาเป็นเช่นไร

“ยายทิพย์เป็นไงบ้างคะคุณหมอ” หม่อมราชวงศ์รุจิเรชเอ่ยถามหลังเร่งฝีเท้าเข้าไปใกล้ชายสูงวัยในชุดกาวน์ที่เพิ่งเดินออกมา

“ยินดีด้วยนะครับคุณหญิง คุณข้อพิพาทเธอได้ลูกสาวครับ”

“ผู้หญิงอะไระ”

“ครับ...ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง ทั้งแม่ทั้งลูกครับ ที่เก่งที่สุด เธอคลอดธรรมชาติเองโดยไม่ต้องให้ผมผ่าตัด ทั้งที่เธอก็คลอดยากพอสมควร แต่เธอก็เลือกวิธีนี้ครับ”

“โอ...ยายทิพย์คงจะเจ็บปวดน่าดู”

ผู้เป็นมารดาโอดครวญ ด้วยรู้ดีว่าการคลอดวิธีนี้ทุกข์ทรมานเพียงใด

“ครับ แต่เธอไม่ร้องสักอะ แอ้มยังฮึดสู้ให้ลูกสาวคลอดออกมาเร็วๆ เพื่อจะได้เห็นหน้า”

นายแพทย์คนดังกล่าวตอบด้วยรอยยิ้ม เมื่อนึกถึงภาพของคนไข้ มันเป็นเวลาแห่งความสุขของคนเป็นแม่ แม่จะเจ็บปวดแค่ไหน แต่เพื่อลูกแล้ว วินาทีนั้นเธอสามารถทำให้ได้ทุกอย่าง แม่จะแลกด้วยความตายของตัวเอง เขาเชื่อในจิตใต้สำนึกของคนเป็นแม่ว่าทำได้จริง และน้อยคนนักที่ตัดสินใจเลือกความทรมานแบบเธอ โดยเฉพาะหญิงสาวมีเงินสมัยนี้ ที่อยากคลอดด้วยความสบายทั้งนั้น

ทุกคนที่ได้รับฟังต่างยิ้มด้วยความโล่งอกทันที โดยเฉพาะมารดาทั้งสองที่แสดงความดีใจออกมานอกหน้า นั้นเพราะเธอคาดหวังอยากจะได้หลานสาวอยู่แล้วเช่นกัน ทั้งสองจับมือกันแน่นด้วยความปลื้มปิติ พลางชักถามกันไปมาเรื่องชื่อของหลานคนแรกว่าจะตั้งชื่อว่าอะไร ธรรมเนียมที่ตื๊อไม่แพ้กัน รีบหันไปทางคุณหมอมือที่ทำท่าจะผลจากไปอีกครั้ง

“ผมเข้าไปหาเธอได้ไหมครับ”

“ได้สิครับ คุณช่อทิพย์คงดีใจน่าดู”

“ขอบคุณครับ คุณหมอ”

ไม่ทันขาดคำ ร่างสูงก็หุนหันถလာเข้าไปที่ห้องทำคลอดทันที ท่ามกลางรอยยิ้มของมารดาที่มองตามเพราะเข้าใจความรู้สึก ส่วนคนเป็นหมอยังไม่ได้ผลจากไป ก็รีบเอ่ยขอตัวจากคนดังในวงสังคม

“ถ้ายังไม่ผมขอตัวก่อนนะครับคุณหญิง พอดีต้องไปเตรียมตัวทำคลอดให้คนไข้อีกเคสหนึ่งนะครับ”

“ตามสบายเลยคะคุณหมอ ยังไงต้องขอขอบคุณมากๆ นะคะที่ดูแลยาทิพย์ให้” มารดาของช่อทิพย์กล่าวด้วยน้ำเสียงซาบซึ้งใจไม่ต่างจากคำพูดของตัวเอง

“มันเป็นหน้าที่ของผมนะครับ ไม่ต้องขอบคุณกันหรอก”

นายแพทย์ผู้ทำคลอดให้ข้อพิพาทบอกอย่างเกรงใจ ก่อนจะถอยห่างอย่างมีมารยาท เพราะคนที่ตัวเองคุยด้วยเป็นถึงหม่อมราชวงศ์ที่ใครต่างก็รู้จักเป็นอย่างดี พorang ของสูตินรีแพทย์ชื่อดังพ้นไป หญิงทั้งคู่ที่เหลืออยู่ก็เดินตามร่างของบุตรชายเข้าไปข้างในทันที เพื่อจะดูหน้าหลานสาวคนแรกว่าหน้าตาเหมือนใคร

เช้าตรู่วันต่อมา ณ โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง

ก้อยใจมองดูภาพเมืองหน้าจากประตูหน้าต่างที่มีช่องกระจกเล็กๆ พอให้มองเห็นคนข้างในด้วยความรู้สึกเห็นใจเกมสงสาร ภาพหญิงสาวที่เอียงใบหน้ามองดูลูกรักวัยสิบกว่าชั่วโมงที่นอนหายใจพะงั่วในตู้อบข้างเตียง หลังนางพยาบาลเข้ามาให้ตามคำเรียกร้องของคนเป็นแม่ ที่อยากเห็นหน้าลูกน้อยเหลือเกินว่าจะปลอดภัยดีหรือไม่ เนื่องจากการคลอดก่อนกำหนดที่เสี่ยงและอันตรายมาก

ครั้นพอเห็นใบหน้าจิ้มลิ้มเนื้อตัวแดงป่ำๆ ก็เรียกน้ำตาของคนเป็นแม่ให้ไหลออกมาทันที หลังรอคอยหนุ่มผู้เป็นที่รักให้มาหา แต่กลับไม่พบแม่เงามาร่วมหนึ่งวันเต็มๆ มีเพียงร่างหนาของคนสนิทของเขาเท่านั้นที่โผล่มาให้ดูต่างหน้า ซึ่งแน่ละว่ามันทดแทนกันไม่ได้กับความรู้สึกที่เจ้านายสาวของเธอแบกรับอยู่

เธอไม่รู้หรือว่าสองคนนั้นสนทนอะไรกันบ้าง เพราะถูกไล่ให้ออกมารอข้างนอก แต่ที่เห็นชัดเจนในเวลานี้คือ ใบหน้ามารึ้นไปด้วยหยาดน้ำตา ซ้ำยังไม่คิดที่จะมองหน้าคนมาเยี่ยมเยียน นอกจากเพ่งพินิจไปที่ร่างเล็กจ้อยที่มีเครื่องช่วยหายใจและสายต่างๆ ระโยงระยางอย่างน่าสงสาร

“ไม่มีเสียงเอื้อนเอ่ย

“ไม่มีอะไรเลยสักอย่างที่เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากบางเฉียบของ

คนที่นอนอยู่นั้น

จิตภาไม่ได้สนใจ แม้ว่าคนมาใหม่จะพยายามอธิบายอะไรก็ตาม ที่เป็นการแก้ตัวแทนผู้เป็นเจ้านาย มันไม่สำคัญอะไรอีกแล้วทั้งนั้น ณ เวลานี้ ทุกอย่างมันฟ้องชัดเจนแล้วว่าเธอเป็นรองช่อทิพย์อย่างไม่ต้องสงสัย ทั้งที่ก่อนหน้านี้หรือตลอดเวลาที่ธรรมรงค์มีเธอ ไม่เคยมีสักครั้งที่เขาจะเห็นคุณค่าของช่อทิพย์มากไปกว่าเธอ ความน้อยเนื้อต่ำใจกดทับเส้นประสาทจนอยากกลืนใจตายเสียเดี๋ยวนี้ให้รู้แล้วรู้รอด หากไม่เห็นแก่ชีวิตน้อยๆ ที่เพิ่งเกิดใหม่ในวันนี้ เธอคงตัดสินใจทำแบบนั้นไปแล้ว

แต่มาคิดๆ ดู ถ้าทำแบบนั้นก็ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น รังแต่จะทำให้สองคนนั้นมีความสุขกันมากกว่าเดิม ซึ่งเธอยอมไม่ได้ ความคิดแบบเดิมที่เหมือนจะเป็นผู้เสียสละและแม่พระมาตลอดไม่มีให้เห็นในตัวจิตภาอีกแล้ว ความจริงในวันนี้ได้พิสูจน์แล้วว่า เธอกำลังตกจากแท่นที่เคยเป็นที่หนึ่งอย่างน่าโมโห เธอกำลังพ่ายแพ้ให้แก่เมียที่ธรรมรงค์ประกาศบ่าวๆ ว่าเกลียดแค้นเกลียด

จริงๆ เธอก็สังเกตมานานแล้ว ไร้ท่าทางเหินห่างของเขที่เป็นบ่อยมากในช่วงหลังๆ หรือนับตั้งแต่ที่รู้ว่าช่อทิพย์ตั้งครรภ์เลยก็ว่าได้ ซึ่งเธอก็เพิ่งรู้เดี๋ยวนั้นเองว่า ผู้ชายที่บอกว่ารักเธอมากและเกลียดภรรยาตัวเองสุดใจจนไม่อยากแตะต้อง แท้จริงแล้วก็แอบมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกัน ธรรมรงค์หักหลังความรักของเธอ หลอกหลวงเธอว่าจะไม่มีลูกกับผู้หญิงคนไหน แต่เขาดันกลับค้า กลืนน้ำลายที่ตัวเองได้ถมลงพื้นไปแล้วอย่างน่ารังเกียจ ริมฝีปากเล็กแหม่นแน่นด้วยความโกรธอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“คุณภาครับ...”

“ไม่ต้องพูดแล้วค่ะ ฉันไม่อยากฟัง”

หญิงสาวตอบโดยไม่มองหน้าคนสนิทของสามีตัวเองเลย เล่นเอาตัวตายตัวแทนนายเหนือหัวถึงกับถอนใจยาว รู้ตัวดีว่าไม่อาจทำภารกิจที่เจ้านายมอบหมายไว้ให้สำเร็จลุล่วงได้

“นายแค่หวังว่าคุณภาจะเข้าใจ ว่านายติดธุระสำคัญจริงๆ”

“ฮึ! จนปานนี้แล้วยังจะมาโกหกกันอีกเหอะคะ!” เธอตอกกลับเสียงกระดัง พร้อมกับหันหน้ามามองด้วยความไม่พอใจ สีหน้าบ่งบอกถึงโทสะที่มีมากกว่าครั้งไหน “...พวกคุณเห็นฉันโง่มากนักเหอะ! ถึงได้มาพูดจาแบบนี้”

“เอ่อ...คือ...” สุดเขตงงเป็นไก่ตาแตก ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะรู้เรื่องนี้ได้ เธอรู้ได้อย่างไร ใครเป็นคนบอก เขาถามตัวเองด้วยความสับสนมึนงง หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ “กลับไปเถอะคะ ฉันยังไม่อยากจะพูดกับคุณหรือใครตอนนี้”

“แต่คุณภาครับ”

“ฉันบอกให้กลับไปไหนคะ!”

เสียงของเธอเริ่มดังขึ้น ส่งผลให้ร่างเล็กจิ๋วที่นอนหลับสนิทข้างเตียงขยับไหวด้วยความตกใจ สุดเขตมองตามด้วยความเป็นห่วงทั้งแม่และลูก ก่อนเลือกที่จะเงียบ ไม่ขอซักไซ้ไล่เลียงหรืออธิบายอะไรที่เป็นการแก้ตัวต่ออีก เพราะมันรังแต่จะทำให้คนตรงหน้าโกรธเคืองประธานบริษัทของเขามากกว่าเดิม

“ฉันขอตัวก่อนนะครับ”

“ตามสบายค่ะ” หญิงสาวตอบโดยไม่มองหน้าเขา และเอาแต่จ้องมองร่างน้อยไม่วางตาอย่างสงสารจับใจ

‘มีพ่อก็เหมือนไม่มี ลูกแม่’

สุดเขตระบายลมหายใจออกมาอีกครั้ง รู้สึกหนักใจแทนคนไม่มาเป็นอย่างมาก ก่อนจะตัดสินใจถอยจากออกไปในที่สุด

“เดี่ยวค่ะ” เสียงนั้นบังคับให้ปลายเท้าใหญ่ชะงักลงทันที ใบหน้าขาวสะอาดสมกับเป็นเลขาประธานบริษัทใหญ่ยิ่งมก้าง คิดว่าอีกฝ่ายน่าจะใจอ่อนบ้างแล้ว ถึงได้ยับยั้งการจากไปของเขา

“คุณภาจะมีอะไรจะฝากถึงนายเหอะครับ”

อีกฝ่ายยังไม่ทันถาม เขาก็โพล่งกลับไปทันทีด้วยความดีใจ โดยไม่ทันได้คิดเลยว่าสิ่งที่ตัวเองคาดเดานั้นไม่มีทางเป็นจริง

“บอกเขาด้วยว่า ทำธุระสำคัญให้เสร็จสิ้นซะก่อน แล้วค่อยมาหาฉันกับลูกที่หลังก็ไม่มีใครว่า หรือถ้าเป็นไปได้ ไม่ต้องมาเลยก็จะเป็นพระคุณอย่างสูง”

“คุณภาครับ!”

“รีบกลับไปบอกเขาตามนี้ด้วยนะคะ”

ใบหน้าที่แสดงความโกรธเหือดหายไปทางเดิม เหมือนไม่ต้องการเสนาอะไรด้วยอีกนั้น บังคับให้ท่อนขายาวก้าวถอยแต่โดยดี เสี่ยงประตูปิดลงพร้อมกับเปลือกตาคู่บางที่ปิดตาม ก่อนน้ำตาหยดใสๆ จะไหลอาบแก้มขาวนวล โดยที่ไม่มีเสียงสะอื้นให้ใครได้ยิน

เหตุการณ์ดำเนินมาสู่ยุคปัจจุบัน รวมระยะเวลาทั้งหมดก็ยี่สิบ-สามปีเต็ม

หลังจบมหาวิทยาลัย หลายคนต่างก็แยกย้ายกันไปอยู่ที่อื่น บ้างก็เรียนต่อ บ้างก็ทำงาน แต่สำหรับชนิกานต์ เธอกำลังมีความสุขที่สุดในชีวิตเพราะกำลังเข้าพิธีหมั้นกับชายหนุ่มที่ตัวเองรักหมดใจในวันนี้ ซึ่งก็ตรงกับคำขอของเขาคืออยากจะหมั้นก่อนเธอเดินทางไปเรียนต่อที่อังกฤษ

ข่าวงานหมั้นกับทายาทนักธุรกิจระดับพันล้านจึงกลายเป็นข่าวพาดหัวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ รวมทั้งข่าวประจำวันบนหน้าจอโทรทัศน์ที่มีให้เห็นแทบจะทุกช่อง ทั้งคู่ถือเป็นคู่หวานแห่งปีที่ถูกจับตามองจากแวดวงไฮโซ และยังเป็นคู่ที่ถูกกล่าวขานจากทุกชนชั้นว่าเหมาะสมกันที่สุดของยุคนี้ ทั้งสวยและหล่อจนถูกสื่อทุกแขนงรุมถามถึงเรื่องงานแต่งงานว่าจะมีขึ้นเมื่อไร ซึ่งเจ้าตัวตอบว่า

“ทันทีที่มายเรียนจบกลับมาครับ”

คำตอบของวาทิศเรียกเสียงกรี๊ดจากบรรดานักข่าวสาวที่ยืนคำถาม

ไล่ไปแทบจะทันที

‘ก็มันเรื่องจริงนี่’ ชายหนุ่มคิด จากนั้นเขาก็จับจูงคู่หมั้นคนสวย เดินผ่านกลุ่มนักข่าวมากหน้าหลายตา กลับเข้าไปในบ้านหลังใหญ่ ซึ่งเป็นของคุณหญิงยายของเธอทันที

วันนี้ดูเหมือนที่สุดที่รักของเขาจะเหนื่อยมากแล้ว ไหนจะงานพิธีที่ต้องตื่นมาเตรียมตัวตั้งแต่เช้ามืด ไหนจะต้องมาต้อนรับแขกเหรื่อมากมายทั้งฝั่งของเขาและของเธอเอง ไหนจะต้องคอยตอบคำถามนักข่าวที่เผลอเป็นไม่ได้ จ้องจะเสียบถามโน่นนี่นั่นเธอตลอดเวลา จนเขาต้องคอยเดินตามประกบและตอบคำถามเหล่านั้นเองคนเดียว และกว่าจะเสร็จสิ้นภารกิจของวันนี้ ใบหน้าสวยของชนิกานต์ก็ดูซีดเซียวไปมาก

ในบ้านหลังขนาดกะทัดรัดหลังหนึ่ง

หนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้ถูกเจ้าของบ้านขี้นยาจนยับคามือด้วยความโมโห ก่อนจะถูกล้างพื้นเต็มแรง มันลื่นไปไกลแล้วหยุดลงที่ปลายเท้าของใครอีกคนที่เดินสวนเข้ามา จิตตาที่รีบร้อนเดินเข้ามาดูตามเสียงของตกเมื่อครู่ มองภาพเครื่องมือสื่อสารที่เธอเพิ่งซื้อมาให้ลูกด้วยน้ำพักน้ำแรงตกกระจายเกลื่อนพื้นบ้านด้วยความเสียดาย เธอเดินไปเก็บทุกชิ้นส่วนขึ้นมาแล้วนำไปกองไว้บนโต๊ะต่อหน้าลูกสาวด้วยสีหน้าไม่ชอบใจนักกับปฏิกิริยาของอีกฝ่าย

“เกิดอะไรี่ยายยาย ทำไมต้องทำลายข้าวของแบบนี้ด้วย!”

คนถูกถามพยายามระงับอารมณ์โกรธที่กำลังพลุ่งพล่านสุดแรง เกิด เธอจะโกรธใครหน้าไหนก็ได้ในโลกนี้ แต่ต้องไม่ใช่มารดาที่น่าสงสารตรงหน้า ชนิกานต์หลับตาลงข่มกลั้นความรู้สึกต่างๆ นานาที่ประเดประดังเข้ามาในหัวอีกครั้ง

ริมฝีปากที่เม้มแน่นจนแทบจะเป็นเส้นตรงของคนเป็นลูก ทำเอาคนเป็นแม่ใจคอไม่ดี ซึ่งมันผิดปกติ เพราะลูกสาวของเธอไม่ได้เป็นคนมี

นิสัยใจคอแบบนี้ ยิ่งมาปาข้าวของทิ้งขว้างจนไม่สามารถใช้การได้อย่างนี้ ยิ่งเหมือนไม่ใช่ชนากานต์ที่แสนจะมีเหตุผลและเชื่อฟังเธอ

“ว่าไง แม่ถามไม่ได้ยินหรืออา!”

“...เปล่าค่ะ หนูไม่ได้เป็นอะไร”

ชนากานต์รีบบอกปิดพลังงานหันหน้าหนีสายตาคาดคั้นของผู้เป็นแม่ไปทางอื่น ก่อนจะเดินเลี้ยวไปนั่งยังเก้าอี้หวมสีไข่มุกที่ตั้งอยู่ตรงมุมของห้องโถง

แม้ปากจะบอกว่าไม่มีอะไร แต่ใบหน้าสวยที่บูดบึ้งเอาเรื่องให้เห็นอยู่นั้นก็ทำให้คนเป็นแม่ไม่เชื่อ ร่างบอบบางที่ยังคงความสวยของหญิงวัยกลางคนเดินตามเข้าไปสมทบ ก่อนจะถอนใจออกมาเบาๆ ขณะทรุดตัวลงนั่งเคียงข้างชนากานต์ แล้วตัดสินใจถามดูอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่นุ่มลงกว่าเดิม รู้ดีว่าสำหรับลูกสาวนั้น ไม้แข็งใช้ไม่ได้

“บอกแม่ว่าเป็นอะไร ใครทำให้หนูโกรธขนาดนี้”

ชนากานต์ขำเลื่อมมองร่างที่อยู่ข้างกายซ้าๆ พลังใช้ความคิด ไม่นานก็ขยับตัวหันมาหาเพื่อที่จะได้สนทนากันจริงๆ

จิตถามองหน้าลูกสาววัยยี่สิบสองด้วยสายตาคันค่วา อดคิดไม่ได้ว่ามันจะเกี่ยวกันไหมกับความลับที่เธอได้เล่าให้อีกฝ่ายฟังเมื่อสองปีก่อน แต่ตอนนั้นชนากานต์ก็ยังไม่เห็นแสดงท่าทีอะไรเลยนี่นา มีแต่ความเงิบงันเท่านั้น เธอคิดว่าลูกคงซอกเพราะตั้งรับกับข่าวนั้นไม่ทัน

ครั้นพอเวลาผ่านเลยมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เธอก็คิดว่าลูกคงรับเรื่องดังกล่าวได้แล้ว ถึงไม่แสดงปฏิกิริยาอะไรออกมาเลย ซึ่งนี่นับเป็นครั้งแรกที่เธอเห็นอีกฝ่ายแสดงอารมณ์เหมือนโกรธใครเสียมากมายอย่างไรอย่างนั้น สรุปแล้ว เรื่องอะไรกันแน่ที่ทำให้ลูกสาวคนสวยของเธอนิสัยเปลี่ยนไปถึงขนาดนี้ ต้องร้ายแรงและต้องมีผลกระทบต่อจิตใจเป็นอย่างมากแน่ๆ ชนากานต์ถึงได้ดูโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ และแสดงท่าทีเลวร้ายได้อย่างที่เธอก็คาดไม่ถึงถึงแบบนี้

“ว่าไงจ๊ะ” จิตาภาถามยัยอีกรอบเมื่อเห็นดวงหน้างามไม่เป็นสองรองใคร เอาแต่จ้องมองตัวเองไม่วางตา

“อายถามคุณแม่ตรงๆ ได้ไหมคะ”

“...ได้สิจ๊ะ”

“สัญญาว่าคุณแม่จะตอบความจริง”

มารดาของชนากานต์นิ่งไปพักหนึ่งก่อนจะยิ้มบางๆ ให้ลูกสาวสุดที่รักอีกครั้ง “จะ สัญญา”

หญิงสาวกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ แล้วยื่นมือมากอบกุ่มมือมารดาเอาไว้แน่น ก่อนจะพูดว่า “ระหว่างครอบครัวเรากับ...ทางไหนคุณพ่อรักฝั่งไหนมากกว่ากันคะ”

“อาย!...ทำไมถามแบบนี้ล่ะจ๊ะ”

“ตอบมาก่อนสิคะ”

ชนากานต์ถามเสียงเรียบๆ จากใบหน้าทีทุกวันนี้แทบจะไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ เพราะความเสียใจเป็นเท่าทวีกำลังลุกลามแผ่ผลาญตัวเองจนมอดไหม้ไม่มีชิ้นดี ยิ่งมารดาตอบคำถามเธอไม่ได้ในทันที เธอก็ยิ่งมั่นใจในความคิดของตัวเอง

“ตอบไม่ได้หรอกคะ” รอยยิ้มหยันประดับบนใบหน้าสวยที่แม่แต่มารดาก็เริ่มคาดเดาไม่ได้ขึ้นทุกวัน

“อาย...” นายหญิงของบ้านคราวยาวเพราะพูดไม่ออก

คนฟังผินเหี้ยมดีย์มากขึ้น พลังเม้มปากที่เหมือนจะสั่นระริกตามแรงบีบคั้นของหัวใจเอาไว้แน่น เมื่อต้องมาตอกย้ำความเป็นจริงที่รู้อยู่เต็มอกมานานอีกครั้ง

“ไม่เป็นไรคะ ตอบไม่ได้ก็ไม่ต้องตอบ หนูเข้าใจ และก็ไม่เคยคิดที่จะโกรธคุณแม่ด้วย คนผิดไม่ใช่เรา หากแต่เป็นคุณพ่อ ที่มีแต่ความเห็นแก่ตัวมากกว่าใครๆ”

“อาย! อย่าพูดแบบนี้ล่ะลูก เดี่ยวคุณพ่อมาได้ยินเข้าจะเสียใจ”

“คุณแม่อีกแล้วแต่คุณพ่อเสียใจ ถึงได้ยอมเก็บความทุกข์ไว้ที่ตัวเองคนเดียวแบบนี้...สุดท้ายยังไฉะ คุณพ่อเอาความสุขที่ได้รับจากคุณแม่ไปให้บ้านโน้นจนหมดเกลี้ยง แล้วพวกเราได้อะไร! นอกจากความเสียใจ เป็นบ้านสองที่รอเขาว่างเท่านั้นถึงจะได้เห็นหน้าอย่างนั้นหรือ นี่หรือคะคือรางวัล คือผลตอบแทน ที่เราทำเพื่อเขามาตลอดยี่สิบสามปี!...อยากให้หนูบอกอีกมั้ยคะว่า หนูเห็นคุณแม่เสียน้ำตามากี่ครั้งนับตั้งแต่หนูเกิด”

ที่ลูกสาวกล่าวมาทั้งหมดไม่มีข้อไหนไม่จริง โดยเฉพาะประโยคสุดท้ายที่ทำให้เธอสะเทือนใจจนรู้สึกเจ็บในอก และสามารถเรียกน้ำตาให้เอ่อท้นขึ้นตาคุ้ยของคนที่พูดได้ หลังจากที่ยานากานตักกล่าวออกไปด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

“ยายยาย...”

“หนูทนสภาพแบบนี้ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว”

“ทนไม่ได้แล้วจะอย่างไร นั่นก็คุณพ่อนะ ยังไงเราก็ตัดเขาไม่ได้” มารดาสอนลูกสาวเพียงคนเดียวอย่างมีเหตุมีผล ไม่อยากให้เธอต้องกลายเป็นคนอกตัญญู ถึงเธอจะเกลียดบ้านนั้นสุดใจ แต่สามีอย่างไรก็คือสามี ซึ่งเธอตัดไม่ลง รวมทั้งไม่อยากให้ลูกมีความคิดไม่ดีแบบนี้ด้วย

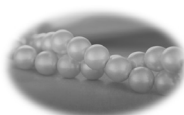
“จ้ะหนูถามคุณแม่อีกครั้ง ทุกวันนี้เขาเคยเห็นเราเป็นครอบครัวเขาหรือเปล่า”

จิตภาอำบนคำพูดกับประโยคนี้นี้เข้าอย่างจัง เมื่อมารดาตอบไม่ได้ ชานากานตักก็แค้นยิ่งออกมาทันที

จริงๆ เรื่องมันอาจไม่ได้ร้ายแรงถึงขั้นนี้ ถ้าเมื่อสองปีก่อน เธอไม่ใจกล้ำบัป็นแอบหนีมารดาบุกเข้าไปบ้านหลังนั้นเพื่อพิสูจน์ความจริงบางอย่าง เธอไม่ได้อยากจะเข้าไปเพื่อจะทำร้ายใคร แค่อยากเข้าไปทำความเข้าใจกับครอบครัวของผู้ให้กำเนิดเท่านั้น อยากแสดงตัวว่าเธอก็คือหลานสาวของคุณย่าที่เธอเห็นทางหน้าจอโทรทัศน์ อยากรู้ว่าท่านจะดีใจไหม

หากรู้ว่ามิเธอเป็นหลานอีกคน

แต่แล้วสิ่งที่เธอคาดหวังเอาไว้สูงลิบขณะก้าวเข้าไป ก็ทำให้เธอ
เปลี่ยนใจ เปลี่ยนความคิด รวมไปถึงถึงนิสัยที่ไม่เคยคิดพิจารณาใคร
มาตลอดนับแต่เกิดมา ทว่าเหตุการณ์ในวันนั้นเป็นตัวผลักดันแทบ
ทั้งสิ้น มันไม่ใช่ความผิดของเธอ แต่เป็นความผิดของบ้านหลังนั้น
ทั้งตระกูลต่างหาก!

3

ต้นเหตุความริษยา 1

สองปีก่อน

บริเวณด้านหน้าประตูรั้วอัลลอยของบ้านหลังใหญ่ มีป้ายไม้อย่างดีเคลือบสีทองเขียนว่าบ้าน 'บัณฑิตกมลภัทร์' มีร่างของหญิงสาววัยยี่สิบปียืนต่อมๆ มองๆ ภายในตัวบ้านอยู่นานสองนาน กว่าเธอจะตัดสินใจยกมือขึ้นกดกริ่งที่ติดอยู่ทางด้านข้างของประตูบานเล็กข้างรั้วบ้านกริ่ง!

ชนากานต์กดกริ่งด้วยมืออันลั่นเทาเพราะความกลัวที่ตื๊ตื้นขึ้นมา หญิงสาวบีบมือแน่นเพื่อให้กำลังใจตัวเอง หลังรอคนข้างในมาเปิดประตูให้ด้วยหัวใจที่เต้นระล่ำ เธอกำลังจะได้เจอหน้าบิดาในสถานที่ซึ่งไม่ใช่บ้านของตัวเองที่อยู่ชานเมืองเหมือนเช่นทุกครั้ง บ้านหลังใหญ่โตเหนือกว่าที่เธอจินตนาการเอาไว้หลายเท่า และไม่เคยมาคิดมาก่อนว่าบิดาของตัวเองจะรวยมากขนาดนี้

ชนากานต์ผีนกกลืนน้ำลายอีกใหญ่ลงคออีกครั้ง เมื่อเห็นร่างอวบท้วมที่น่าจะเป็นคนรับใช้ของบ้านหลังดังกล่าวเดินเกมวิ้งมายังที่ที่เธอยืนอยู่ ความรู้สึกทั้งดีใจ ตื่นเต้น และหวาดกลัว คละเคล้าจนแยกกันไม่ออก ใจหนึ่งก็อยากรู้จักครอบครัวของผู้เป็นพ่อให้มากอย่างที่ตั้งใจมาในวันนี้ แต่อีกใจก็กลัวการเผชิญหน้ากับภรรยาอีกคนของท่าน แล้วยังมีลูกสาวของท่านอีกที่คงตกใจไม่น้อยกับการมาของเธอเช่นกัน

หากวันนั้นเธอไม่ไปเจอสมุดเลกเชอร์ของ ‘ชนิกานต์’ ผู้ซึ่งเคยเป็นถึงดาวมหาวิทยาลัยตอนปีหนึ่ง แถมยังมีนามสกุลเหมือนตัวเองเข้าโดยบังเอิญในตอนนั้น ความรู้สึกเดียวที่เธอมีคือ ดีใจที่ได้พบญาติทางฝ่ายบิดา หลังจากที่ผ่านมาเธอพยายามซักถามท่านว่ามีญาติพี่น้องอยู่ที่ไหนอีกหรือไม่ ทำไมเธอถึงไม่เคยเห็นท่านพูดหรือเล่าอะไรให้ฟังบ้างเลย จึงอดสงสัยไม่ได้จริงๆ ว่ามันจะเป็นไปได้หรือที่คนคนหนึ่งจะไม่มีญาติที่ไหนเลยสักคนเดียว

จนเมื่อวันนั้นมาถึง...

วันที่เธอได้เจอกับ ‘ชนิกานต์’ จึงได้ลองซักถามเรื่องราวมากมายที่ตัวเองอยากรู้ ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมบอกเล่าทุกอย่างตามความซื่ออย่างไม่คิดปิดบัง โดยที่คนถามไม่ได้แสดงตัวสักนิดว่าเป็นใคร ความจริงคือสิ่งไม่ตายก็จริง แต่ความจริงบางเรื่องก็ทำให้เธอกระอักเลือดได้ไม่น้อยทีเดียว คำตอบที่เธอไม่ได้คาดหวังและเตรียมตัวจะได้ยิน มันทำร้ายเธอจนยืนแทบไม่อยู่

หากเธอปากหนักอีกสักนิด คงไม่ต้องเอาไปถามมารดาจนทำให้ท่านไม่สบายใจ รวมทั้งไม่น่าไปซักถามเจ้าของสมุดเล่มดังกล่าวเพื่อบรรเทาความรู้สึกอยากเห็นของตัวเองอย่างรีบร้อนในวันนั้น หญิงสาวควรอยู่เฉยๆ แล้วส่งของที่พบให้แก่อาจารย์เพื่อประกาศหาเจ้าของต่อไปโดยไม่ต้องไปสนใจใดต่อกับเรื่องนั้นอีก แต่ไม่รู้จะไรดลใจให้เธอตามหาเจ้าของสมุดเล่มนั้นเสียเอง จนกระทั่งเจอตัว

วันที่เธอสมควรดีใจเมื่อรู้ว่าไม่ได้อยู่เพียงลำพังกันสามคนพ่อแม่ลูก กลับกลายเป็นหายนะครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต ที่รู้ว่าผู้หญิงตรงหน้าที่ยาสุร่นราวคราเดียวกับเธอ แท้จริงแล้วก็คือบุตรสาวของบิดาตัวเองเช่นเดียวกัน เหมือนฟ้าถล่มแผ่นดินทลายลงมาต่อหน้าต่อตาอย่างไรอย่างนั้น

ชนิกานต์คิดด้วยความเศร้าสะเทือนใจ ร้าวรานเจ็บปวดราวกับมี

หอกเล่มใหญ่พุ่งมาปักที่ร่างจนอยากจะตายไปพร้อมกับมารดาเสียทีเดียว
 นั้น เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเดินจากมาตอนไหน และไม่รู้ด้วยว่าฝ่ายนั้นพยายาม
 ร้องเรียกหาเธออย่างไร เพราะสมองและสติของเธอ ณ วินาทีนั้น
 ไม่สามารถรับรู้หรือสั่งการอะไรได้อีกเลย ที่สำคัญ เธอแทบไม่รู้เลยว่า
 เดินกลับมาถึงบ้านได้อย่างไร ทั้งที่มันไกลจากมหาวิทยาลัยไม่น้อยเลย
 ที่เดียว ในหัวของเธอตอนนี้มีแต่คำพูดของชนิกานต์ที่บอกต่อหน้าราวกับ
 สายฟ้าฟาดว่าเป็นลูกของบิดาเธอซ้ำๆ ซึ่งนั่นก็หมายความว่า เธอตกอยู่
 ในฐานะ ‘ลูกเมียน้อย’ ทันที

คนที่คิดว่าตัวเองมีชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์ไม่ต่างไปจากคนอื่น
 และคิดมาตลอดว่าตัวเองโชคดีนักหนาที่อยู่กันพร้อมหน้าพ่อแม่ลูก แม้นานๆ
 ครั้งบิดาจะกลับมาบ้านก็ตามที่ แต่เธอก็เชื่อจนสนิทใจว่าท่านคง
 ทำงานหนักเพื่อครอบครัวจริงๆ ถึงไม่มีค่อยมีเวลาปลื้มตัวมาหา ครั้น
 พอมารู้ความจริงว่าทั้งหมดที่เธอรับรู้มาตลอด ล้วนเป็นเรื่องโกหกหลอกลวง
 ทั้งเพของผู้เป็นบิดา หัวใจเธอก็แทบแตกสลายไม่มีชิ้นดี เท่านั้นยังไม่
 พอ มารดาที่เธอเคารพรักกลับเป็นอีกคนที่ช่วยบิดาปกปิดเรื่องนี้กับเธอ
 ซึ่งเป็นลูกในไส้เช่นเดียวกัน

เหมือนถูกฆ่าให้ตายในเวลาเดียวกันถึงสองครั้งสองคราจากคนที่
 ตัวเองรักสุดใจ...คนอื่นโกหก เธอยังพอทำใจยอมรับได้ แต่บุพการีที่เธอ
 บูชากลับมาทำอย่างนี้ ไม่มีทางที่เธอจะยอมรับได้เลยจริงๆ ชนิกานต์
 ยกมือขึ้นปาดน้ำตาอย่างลวกๆ ตลอดทางที่เดินกลับบ้าน ไม่สนแม่เส้น
 ทางที่เดินจะเปลี่ยวแสนเปลี่ยวอย่างไร เพราะในความคิดของเธอยามนั้น
 ความจริงที่เพิ่งได้รับรู้คือสิ่งที่น่ากลัวกว่าอะไรทั้งสิ้น

เธอจึงเกลียดผู้หญิงที่ขึ้นชื่อว่าเป็น ‘เมียน้อย’ มาตลอด และคอย
 ด่าสารพัดยามเพื่อนรักเอยถึงคนประเภทนี้ในเวลาที่มาตราถูกบิดาตีตัว
 ออกห่าง เธอไม่คิดมาก่อนเลยว่าจากฐานะที่มีแต่คนรักและเอ็นดูจะกลายเป็น
 ที่รังเกียจของสังคมไปโดยปริยาย เด็กที่เติบโตมาในครอบครัวที่

อบอุ่น บิดามารดาก็ใคร่กลมเกลียว แม้จะไม่ได้ร่ำรวยอะไรมาก แต่ก็ มีเงินทองใช้ไม่ขาดมือ แถมยังได้เรียนโรงเรียนดีๆ ที่มีชื่อเสียงมาตลอด นับตั้งแต่เด็ก จะตกอยู่ในฐานะถูกสังคมประณามเพียงชั่วข้ามคืน

นับจากนั้นเธอก็ไม่กล้าพอที่จะมองหน้าเพื่อนทุกคนเต็มสองตา แม้ว่าชาวนั้นจะไม่ได้แพร่พรายออกมาให้ใครต่อใครได้รับรู้ก็ตาม ทุกอย่าง ถูกปิดเงียบมานานเพราะเม็ดเงินของบิดาที่แม่แต่อาจารย์ที่รู้จักก็ยังไม่ มีใครกล้าปริปาก และทันทีที่ได้รับคำตอบจากมารดาหลังตัวเองกลับไป คาคับอย่างหนักในวันนั้น วันนี้เธอถึงได้ตัดสินใจมาที่นั่นเพียงลำพังโดยไม่บอกใครแม้กระทั่งคนเป็นแม่ อยากรู้เหมือนกันว่าทุกคนจะทำหน้า อย่างไรที่เห็นเธอ โดยเฉพาะ ‘ชนิกานต์’ ผู้หญิงที่เธอสนทนาก่อนจาก มาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยในวันนั้น

“มาหาใครหรือจะหนู”

เสียงทักจากบุคคลตรงหน้าที่โผล่มาจากช่องประตูบานเล็ก ทำให้ ร่างที่กำลังจมอยู่ในความคิดมากมายสะดุ้งด้วยความตกใจ

“เออ...คือหนู...หนู...”

พอถึงเวลาเข้าจริง ๆ ไขความกล้าที่เธอพกพามาด้วยแต่แรก กลับ หายจ้อยไปไหนก็ไม่รู้ เหงื่อเม็ดเล็กๆ ที่เริ่มเกาะพรายเต็มดวงหน้าของ สาววัยแรกรุ่น ทำให้คนมาใหม่ขมวดคิ้วด้วยความสงสัยยิ่งขึ้น

แล้วยังไง ถามว่ามาหาใครก็อ้าว อึ้งๆ ไม่ยอมตอบ แต่ถ้าดูจาก การแต่งตัว รูปร่างหน้าตาประกอบกับผิวพรรณ ย่อมไม่ใช่ลูกตาสีตาสา ที่ไหนแน่ แต่จะให้เป็นลูกผู้ดีมีเงินก็เห็นจะใช้ที่ เพราะรอบๆ ตัว ของอีกฝ่ายก็ไม่มีรถยนต์ที่น่าจะจอดอยู่สักคันเดียว ซึ่งบอกให้รู้ว่าผู้หญิง ตรงหน้าคงมารดแท้ๆ ไม่ก็มอเตอร์ไซค์รับจ้างอย่างแน่นอน กระปุก สาวใช้ร่างอ้วนเตี้ยที่ถูกแม่ครัวใหญ่สั่งให้วิ่งออกมาดูว่ามีใครมาหน้าบ้าน คิดไปเรื่อยเปื่อยตามประสา

“ว่ายังไงจะ ตกลงมาหาใคร ฉันจะได้ไปตามให้”

“คือหนู...หนูมาหาคุณพะ...เอ่อ คุณธรรมรงค์นะคะ” เกือบหลุด
คำว่า ‘พ่อ’ ออกไปแล้วเชียว ดีที่ยังปากเอาไว้ทัน ชนากานต์คิดอย่าง
โล่งอก

“คุณธรรมรงค์นี่แหละหรือ?!”

สาวใช้คนดังกล่าวถามเสียงสูง สายตาไม่ไว้วางใจลบความเอื้อเอ็นดูก่อนหน้านี้ไปจนหมด ที่แท้ก็คงเป็นผู้หญิงอย่างว่า ไม่ก็คงเป็นเด็กที่เจ้านายของเธอเลี้ยงดูเอาไว้สินะ แล้วนี่ทำไมถึงได้กล้านุกมาถึงบ้านอย่างนี้ ไม่กลัวตายเช่นนี้ หรือว่าถูกคุณผู้ชายของเธอเซี่ยทิ้งไม่ดูตาตุติเข้าให้แล้ว ก็สมควรอยู่หรอก ใครจะเห็นความเหมาะสมทางสังคมน้อยกว่าอารมณ์ใครที่ฉาบฉวยกันเล่า ช่างน่ากลัวจริงๆ เด็กสมัยนี้

อายุอานามยังไม่เท่าไร รื้ออ่านเป็นเมียน้อยคนอื่น แถมยังเป็น
รุ่นพ่อเสียด้วย คงหวังเงินทองหรือไม้ก็ความสุขสบายสินะ สาวใช้เริ่มมี
อคติต่อคู่สนทนาของตัวเองทันที ใบหน้าและท่าทางรังเกียจที่ฉายชัดของ
คนตรงหน้าทำให้ชนกานต์พอมองออก แต่หญิงสาวก็ไม่สน ดีเหมือนกัน
ให้อีกฝ่ายคิดแบบนี้เธอจะได้มีความกล้ามากขึ้น น่าประหลาดที่สิ่งเหล่านี้นั้นดูเหมือนจะเป็นตัวผลักดันชั้นดีให้เธออยากฮึดสู้ กลบความกลัว ความ
ไม่กล้าที่มีอยู่ไปจนหมดสิ้น

“ใช่ค่ะ รับประทานไปแจ้งเขาที่ว่าฉัน ‘อาย ชนากานต์’ มาหา ให้รีบออกมารีบด่วน” เหมือนคำสั่งเสียมากกว่าจะเป็นคำขอร้อง ซึ่งส่งผลให้คนดูแลบ้านหน้าตั้งขึ้นทันที

“ขอโทษนะ ทำไมเธอถึงไม่โทร.ไปบอกเขาเองล่ะ เพราะถ้าเขาอยาก
มาพบเธอจริง เขาก็คงไม่ต้องให้เธอตัดสินใจตามมาถึงนี่กระมัง”

คนฟังรู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมาในอก ถ้อยคำดูถูกจากการตัดสินของคน
ที่เห็นเธอเพียงแต่ครั้งแรกนั้นบาดลึกลงไปในใจ เธอเข้าใจอย่างถ่องแท้
แล้วว่าไฉ่คำว่า ‘เมียเก็บ’ ‘เมียน้อย’ ‘บ้านเล็ก’ หรือ ‘เด็กเสีย’ มันช่างให้
ความรู้สึกไม่ต่างจากกิ่งกือไผ่เดือนที่นำขยะแขยงในสายตาคนอื่นอย่างไร

แบบนี้สินะ...เป็นแบบนี้เอง

มารดาของเธอคงกลัวถูกสังคมประณาม จึงยอมที่จะเก็บตัว เลี่ยงลูกอยู่กับบ้านเพียงลำพัง แล้วปล่อยให้การจับจ่ายใช้สอยข้าวของเครื่องใช้ทั้งหมดในบ้านเป็นหน้าที่ของก้อยใจ สาวใช้ที่บิดาเธอคัดสรรมาเป็นอย่างดี และรองกว่าบิดาจะมาหา ถึงค่อยออกไปทานข้าวนอกบ้านด้วยกันทั้งที่เป็นยามดึกซำยังค่อนข้างไกล ความจริง พฤติกรรมแบบนี้ก็น่าสงสัยมาตั้งแต่แรกแล้ว ทว่าเธอกลับไม่เคยระแคะระคายอะไรเลย

ฐานะที่มารดาต้องทำตัวเหมือนคนไม่มีตัวตน ออกไปไหนกับบิดาสองต่อสองในที่สาธารณะในตอนกลางวันไม่ได้ ฐานะที่พร้อมจะถูกฆ่าให้ตายทั้งเป็น เพียงแค่คำพูดจากคนทั่วไป โดยไม่คำนึงถึงเลยว่าหนึ่งในลำนั่นคือมารดาของเธอซึ่งเป็นคนดี ไม่เคยคิดที่จะเรียกร้องหรือแย่งบิดามาจากใคร แคร่อยู่อยู่กับบ้านอย่างหงอยเหงาเศร้าสร้อย แม้จะร้องไห้บ้างในบางที แต่ผู้เป็นมารดาก็ไม่เคยคิดที่จะตามจิกบิดาให้เร่งมาหาแต่อย่างใด ซึ่งมันโหดร้ายกับท่านเกินไปไหม ที่จะต้องมารับชะตากรรมอันเลวร้ายขนาดนี้

“ให้ฉันโทร. เองก็ได้ แต่ถ้าเขาออกมาแล้วเผชิญเธอโดนไล่ออก ก็อย่ามาโทษว่าเป็นความผิดของฉันแล้วกัน”

ชนากานต์ตอกกลับอย่างแสบสันพร้อมยิ้มอย่างเป็นต่อ ทำเอาสาวกระปุกหน้าซีดไม่กล้าท้าทายอะไรอีก

‘ถ้าขึ้นปล่อยให้ผู้หญิงร้ายกาจคนนี้เข้าไป บ้านเป็นได้แตกแน่ แต่ถ้าไม่ให้เข้าไปแล้วปล่อยให้อีกฝ่ายทำอะไรที่พูด เธอก็เสี่ยงตงานอยู่ดี จะทำอะไรดีหนอ’ สาวใช้คิดไม่ตก

“ตกลงเธอจะเข้าไปบอกเขา หรือว่าจะให้ฉันโทร. เข้าไป”

ชนากานต์บอกพร้อมกับล้วงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าผ้าข้างกายขึ้นมาทำท่าจะกด ซึ่งท่าทางนั้นทำให้ใบหน้าอวบที่ซีดอยู่แล้วยิ่งขาวซีดเป็นกระดากมากขึ้น

“เธอรออยู่ที่นี้ก่อนละกัน เดี๋ยวฉันจะออกมาตามอีกทีถ้าได้เรื่อง”
สาวใช้ตอบหัวนุกๆ เหมือนไม่เต็มใจจะตอบ

“อย่าให้นานนักล่ะ เพราะฉันมันความอดทนน้อย”

ชนากานต์ขุ่นนิดๆ พอจบคำพูดนั้น ร่างตรงหน้าก็สะบัดก้นเดินกลับไปทางเก่าที่เพิ่งจากมาทันที หญิงสาวถอนใจยาว แล้วส่ายหัวให้แก่กิริยาของคนรับใช้บ้านนี้อย่างรับไม่ได้ เธอไม่ได้มีเจตนาจะแกล้งอีกฝ่าย หนักขนาดนี้หรือหอก นั่นไม่ได้อยู่ในหัวมาตั้งแต่ต้น แต่ที่จำต้องทำเพราะสถานการณ์พาไป หลังจากเห็นสีหน้าและท่าทางที่เปลี่ยนเป็นคนละคนของอีกฝ่ายที่ดูจะรังเกียจเธอออกหน้าออกตา ความโกรธก็เลยยิ่งพลุ่งพล่านขึ้นมาจนอดรอนทนไม่ไหว จำต้องเอาคืนสักครั้งสองครั้งเพื่อให้หลาบจำ จะได้ไม่เปลืองแสดงท่าทางน่าเกลียดแบบนี้กับใครโดยที่ยังไม่รู้ความจริง

สิบห้าวันที่เธอยืนรออยู่ตรงนี้ กว่าคนที่จากไปจะย้อนกลับมาด้วยสีหน้าที่ไม่ต่างไปจากเดิมเท่าไร ชนากานต์ยิ้มนิดๆ ให้แก่ทำที่นั่นก่อนจะปรับสีหน้าให้เป็นปกติเมื่ออีกฝ่ายเข้ามาใกล้

“เชิญ คุณท่านรออยู่”

“ขอบคุณ”

หญิงสาวเดินลอดประตูบานนั้นเข้าไปหลังจากคนบอกเดินนำทางเข้าไปก่อน ชนากานต์ลอบสำรวจรอบๆ บริเวณบ้านหลังใหญ่ราคาร่วมห้าสิบล้านบนเนื้อที่เกือบๆ สามไร่ จากที่ตัวเองแอบไปสืบข่าวมาอย่างตื่นตา ซ้ายมือที่เธอกำลังเดินผ่านคือวงเวียนน้ำพุ มีรูปปั้นหญิงสาวยืนอยู่กลางน้ำ ด้านหน้าตัวบ้านคือเสาโรมันซึ่งเป็นประติมากรรมชั้นยอด ส่วนด้านขวาคือสนามหญ้ากับดอกไม้บานาพันธุ์ที่หายาก มีซุ้มไม้เลื้อยประมาณสามซุ้มตั้งเรียงรายสำหรับการพักผ่อนของครอบครัว

“ตามฉันมา”

หญิงสาวหวัดสายตาใส่คนพูดที่ใช้น้ำเสียงไม่ดีกับตัวเองเอาเสีย

เลยอย่างไม่ชอบใจนัก

‘เธอก็ลูกสาวเจ้าของบ้านนี่เหมือนกันนะ รู้ไว้ซะด้วย’ ชนากานต์รำพึงด้วยความโมโห ขณะส่งสายตาเอาเรื่องมองสาวใช้หลังจากก้าวขาเข้ามาในบ้านหลังนี้ได้ไม่นาน เธอทำตามที่อีกฝ่ายบอกคือการตามไปเสียบบๆ โดยไม่คิดที่จะพูดหรือซักถามอะไรออกมาให้คนอื่นมองว่าเธอสอดรู้สอดเห็นสักคำเดียว แต่ดูคนที่ฐานะต่ำกว่าเธอพูดเข้า มันน่าจัดการตรงนี้สักทีดีไหม ลูกสาวอีกคนของธรรมรงค์คิดด้วยความอดทนอดกลั้น

“เข้าไปสิ”

กระปุกหันมาบอกเสียงแข็ง เมื่อเดินมาหยุดที่หน้าห้องห้องหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นห้องรับแขก จากนั้นก็เดินจากไปทันทีเมื่อรู้ว่าหมดหน้าที่ แล้วทิ้งให้เธอยืนอยู่ตรงนี้เพียงลำพัง จะเดินเข้าไปเลยก็ไม่กล้า กลัวว่าบิดาเห็นหน้าแล้วจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ที่เธอทำเรื่องไม่คาดคิดและใหญ่โตถึงขั้นนี้

แต่สำหรับเธอ ที่ไม่มีอะไรจะต้องกลัวหรือเสียใจอีกแล้ว ในเมื่อเธอก็คือลูกสาวคนหนึ่งของเขา ย่อมมีสิทธิ์มาเหยียบที่นี้เหมือนกันไม่ใช่หรือ ฉะนั้น สิทธิ์ที่เธอกับแม่ควรได้รับย่อมต้องทัดเทียมกับคนที่นั่นเช่นกัน และการตัดสินใจมาในวันนี้ เธอก็เตรียมรับมือไว้บ้างแล้วว่า จะเจอกับอะไร ถึงอย่างไรเธอก็ได้ชื่อว่าเป็น ‘ลูก’ ลูกที่คนเป็นพ่อยังคงสงเสียเลี้ยงดูไม่ได้ทอดทิ้ง

ทั้งยังไม่คาดหวังว่าเมียอีกคนของบิดาจะต้อนรับตัวเองหรือไม่ แต่คนที่เธอได้แต่หวังเอาไว้สักๆ ก็คือบุคคลที่ได้ชื่อว่า ‘ย่า’ ที่อย่างไรเสียก็น่าจะเห็นแก่สายเลือดของตัวเองที่อยู่ในร่างกายของเธอบ้าง เท่านั้นเอง คือจุดประสงค์ที่เธอกลับบ้าบินบุกมาถึงที่นี่

“อยากเข้ามาสักไม่ใช่หรอ ยืนเช่อยู่ทำไม รีบๆ เข้ามาสิ!”

น้ำเสียงไม่คุ้นหู แกมไม่ใช่อของผู้ชายซึ่งน่าจะเป็นบุพการีที่อยากพบก่อนหน้าคนอื่นๆ บังคับนัยน์ตากลมโตให้มองกลับเข้าไปในห้อง

ดังกล่าวอีกครั้งอย่างงงงัน แน่หนอนว่าเสียงนั้นเป็นผู้หญิง และดูจะมีอำนาจเอามากๆ ในบ้านหลังนี้

‘เสียงใคร เมียของพ่อหรือว่าคุณย่ากันนะ’

ชนากานต์ตั้งคำถามกับตัวเอง ขาเรียวเล็กแทบขยับจากจุดที่ยืนอยู่ไม่ได้ ถึงแม่ใจจะสั่งให้ทำตามแต่อีกฝ่ายบอกเพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าของเสียงนั้นเป็นใคร ทว่าขาเจ้ากรรมดันไม่ยอมขยับเสียอย่างนั้น อาจเป็นเพราะเธอตั้งตัวไม่ทัน ไม่คิดว่าจะได้เจอหน้าคนอื่นก่อนผู้เป็นบิดา เพราะถ้าเป็นบิดา ต่อให้เห็นเธอแล้วรู้สึกโกรธเพียงใด ก็เชื่อว่าท่านไม่มีวันด่าทอหรือขับไล่ใส่ส่งเธอแน่ หญิงสาวแค่หวังว่าจะได้เจอบิดาก่อน จากนั้นการเจอย่าหรือว่าคนอื่นๆ คงเป็นเรื่องที่ง่ายดาย

แต่ที่มันผิดความคาดหมาย ผิดแผนที่คิดเอาไว้ เช่นนี้แล้ว เธอไม่ถูกจับโยนออกไปนอกบ้านโดยเร็วหรือหหรือ ชนากานต์ถามตัวเอง เพราะกลัวเจ้าของเสียงที่เวลานี้จนไม่กล้าขยับตัวไปไหนจึงได้เตยยืนอยู่ที่เดิม ก่อนสามัญสำนึกที่ดีจะย้ำเตือนเธอว่าควรกลับไปเสียก่อนที่จะทุกอย่างจะบานปลายกลายเป็นเรื่องใหญ่

เมื่อคิดได้ดังนั้นจึงหันหลังกลับทันที รู้ตัวแล้วว่าที่แห่งนี้ไม่เหมาะสำหรับตัวเอง ที่นี้มีแต่ความน่ากลัวทุกซอกทุกมุมจนเธอขนลุกไปหมด ทั้งตัวเพียงแค่นี้ย็นเสียงกังวานนั้น ชนากานต์บังคับขาของตัวเองให้ก้าวออกจากห้องดังกล่าวให้เร็วที่สุด ทว่าประโยคจากเจ้าของเสียงคนเก่ากลับจุกจิกเธอเอาไว้ได้เป็นอย่างดี จนเธอต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่อีกครั้ง

“ถ้าเธอยังไม่เข้ามาภายในสามสิบวิ ฉันจะให้คนมาลากเธอส่งตำรวจขอทานกูรูกนะ”

ถ้อยคำราวกับตัวเองสูงส่งนักหนาบังคับให้ร่างสวยเดินเข้าไปโดยไม่รอให้คนข้างในกล่าวอะไรซ้ำอีก ร่างแบบบางมาหยุดยืนต่อหน้าหญิงสูงวัยสวมแว่นสายตาคอนหนึ่ง ซึ่งกำลังอ่านหนังสือนวนิยายในมืออย่างเพลิดเพลิน โดยไม่สนใจว่าใครเดินทะล่ทะล่ำเข้ามา

ชนากานต์มองหน้าผู้รุกรานมากดีที่เรียกตัวเองเข้ามาแบบไม่ให้
เกียรตอย่างไม่ชอบใจเท่าไรนัก ครั้นพอรู้ว่าอีกฝ่ายน่าจะเป็นยาของตัวเอง
ความรู้สึกโกรธน้อยๆ ก่อนหน้าก็ค่อยๆ จางลงพร้อมกับความดีใจที่
แทรกเข้ามา หลังเห็นหน้าผู้เป็นยาในระยะใกล้ขนาดนี้ ย่าที่เธอเกือบ
ไม่มีโอกาสได้เห็นหน้า หากไม่เจอกับชนิกานต์เข้าโดยบังเอิญ ท่านช่างดูดี
สง่างาม น่าเกรงขาม สมกับเป็นมารดานักธุรกิจใหญ่อย่างบิดาของเธอ
เสียเหลือเกิน หญิงสาวคิดด้วยความภูมิใจ

“นังลิ” เจ้าของบ้านละสายตาจากหนังสือในมือเล็กน้อย เพื่่อมอง
คนมาใหม่พร้อมกับสิ่ง

แม้ไม่อยากเข้าไปเท่าไรนัก แต่ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะปฏิเสธ เพราะ
ไหนๆ เธอก็เดินมาถึงขนาดนี้แล้ว จะให้ถอยก็คงทำไม่ได้ จึงได้แต่ทำตาม
คำสั่งนั้นอย่างว่าง่าย

“ไม่ใช่ตรงนี้!...ตรงนี้ต่างหากเป็นที่ของเธอ”

ร่างที่กำลังจะหย่อนตัวนั่งบนโซฟาเฉกเช่นเดียวกับคนพูด มอง
ตามสายตาและใบหน้าของหญิงสูงวัยที่พยักพยิดไปที่พื้นเบื้องล่างแล้วก็
ต้องเผลอปากแน่น หญิงสาวกำมือที่อยู่ข้างกายสุดแรงด้วยความโกรธจน
แทบจะทนไม่ไหว นี่คือการต้อนรับแขกของบ้านหลังนี้หรือ มากไป
หน่อยไหม! ต่อให้คิดว่าเธอเป็นกิ๊กของบิดาก็เถอะ ท่านในฐานะที่โตกว่า
ไม่น่าทำอะไรโดยไม่สืบดูความจริง รวมทั้งไม่น่าจะทำกับเธอซึ่งเป็นแขก
ของที่นี่ด้วย

“ถ้าไม่นั่ง ก็ออกไปซะ ที่นี้ไม่ต้อนรับผู้หญิงอย่างพวกเธอ”

“ที่นี้ต้อนรับแขกแบบนี้หรือคะ แหม...เสียชื่อบ้านหลังนี้จริงๆ”

เธอย้อนหลังจากรับไม่ได้ และไม่คิดที่จะนั่งตามอีกฝ่ายสั่งด้วย
แซ่ซดอดแวนออกแล้วปล่อยทิ้งไว้บนหน้าอกโดยมีโลหะเส้นเล็กๆ
คล้องขามันไว้ไม่ให้หล่น พลางจ้องหน้าคนที่ถือดึกล้ำบุกรุกบ้านคนอื่น
โดยไม่ละอายใจอย่างไม่ชอบช้หน้า ดินะที่เธอเจอกระปุกที่มีท่าทีลึกลับ-

ลูกน ก่อนที่อีกฝ่ายจะไปรายงานพ่อลูกชายตัวดีของเธอที่ก่อเรื่องนำ
ปวดหัวนี้บนห้องนอน ดีที่วันนี้เป็นวันหยุด ธรรมรงค์ถึงได้ตื่นสายกว่า
ปกติ ไม่เช่นนั้น เธอเองก็คงปวดหัวมากกว่านี้ ถ้าลูกชายตัวดีก้าวเข้ามา
ขัดขวางการกำจัดปลิงดูดเลือดให้พ้นทางจากลูกชายของเธอในเวลานี้

“หุบปากของเธอซะ แล้วพูดอะไรของเธ่อออกมาไวๆ”

“ฉันหนูขออนุญาตนั่งก่อนนะคะ พูดขณะยืนมันไม่ค่อยได้วรรธรส
ลักเท่าไร๋ อีกอย่าง เรื่องมันยาว จะให้ยืนนานๆ เห็นทีหนูจะไม่ไหว
นะค่ะ”

ชนากานต์หย่อนตัวลงนั่งทันที โดยไม่สนใจสายตาทากอกตกใจ
ของคนมองแม้แต่บ่อย เพราะมั่นใจว่าคนตรงหน้าจะต้องเป็นย่าของ
ตัวเอง หญิงสาวจึงได้แทนตัวว่า ‘หนู’ เหมือนที่แทนตัวกับบิดามารดา

แต่กระนั้นก็อดที่จะตอกล้อคำพูดของอีกฝ่ายไม่ได้ ยาก็ย่าเถอะ
เธอไม่สนเหมือนกัน มาใช้คำพูดที่ปราศจากความอ่อนโยน ดิดถือตัวและ
วางอำนาจกับคนที่ต่ำต้อยกว่าอย่างน่าเกลียดแบบนี้ เธอรับไม่ได้จริงๆ
ช่างแตกต่างจากที่เธอเห็นผ่านหน้าจอโทรทัศน์เสียเหลือเกิน ตอนนั้นกับ
ตอนนี้ต่างกันราวกับเป็นคนละคน เหมือนคนตรงหน้าคือนางมารร้ายใน
คราบผู้ดีที่ไม่ปาน

“หล่อนกล้าดียังไงมานั่งเสมอฉันซะ!”

สรรพนามเปลี่ยนไปทันที พร้อมกับหนังสือในมือถูกปิดลงตาม
เดิม ก่อนจะโยนโครมลงบนโต๊ะกระຈกตรงหน้าเสียงดังปัง! ไม่สนว่ามัน
จะมีสภาพอย่างไร คนที่รักหนังสือของตัวเองมากจะหยิบมาอ่านแต่ละที
ก็ค่อยๆ ทำอย่างทะนุถนอม กลัวว่ามันจะขาดหรือเก่าเสียก่อน แต่มา
ตอนนี้เธอแทบสติแตกเพราะคนที่บุกเข้ามาเหยียบจมูกลงถึงถิ่น ร่วงเหยียย่น
แต่ยังคงความสวยลูกชิ้นยืนพร้อมกับจ้องหน้าคนที่ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน
อย่างเอาเรื่อง

“ลูกเตี้ยวนี้ละ! หล่อนไม่มีสิทธิ์มานั่งตรงนี้”

“แต่ที่ตรงนี้เหมาะสมกับหนูที่สุดแล้วค่ะ” เธอเถียงกลับอย่างไม่ยอม พยายามส่งยิ้มหวานๆ ให้คนแก่กว่า ที่บัดนี้โกรธเธอจนเนื้อตัวสั่น

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิคะ เดี่ยวแก่เร็วไม่รู้จะคะ”

หลานสาวคนสวยยังคงยั่วโทษผู้เป็นย่าไม่เลิก เป็นครั้งแรกที่เธอได้สนทนากับญาติผู้ใหญ่ฝ่ายบิดา แม้อีกฝ่ายจะดูไม่ค่อยชอบหน้าเธอ เพราะอาจรู้ข้อมูลมั่วๆ มาจากคนของตัวเองที่เดินเข้ามารายงานก่อนหน้าว่า เธออาจเป็นผู้หญิงที่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับบิดาของตัวเอง เธอถึงได้โกรธกับปฏิกิริยาและคำพูดของท่านไม่ลง เพราะไม่รู้ว่าเป็นหลานถ้ารู้ ท่านคงไม่แสดงท่าทีรังเกียจแบบนี้

ถ้าหากท่านรู้ความจริงก็คงจะยอมรับและพูดจากับเธอด้วยถ้อยคำที่ดีกว่านี้ แค่คิดหญิงสาวก็มีความสุขมากมายอย่างบอกไม่ถูกแล้ว รวมทั้งได้แต่แอบหวังว่าเรื่องในอดีตที่บิดามีมารดาของเธอ จะทำให้คุณย่าลืมนึกและเลือกที่จะให้อภัยกัน เพราะการมาครั้งนี้ ส่วนหนึ่งก็เพื่อขอให้ท่านยกโทษให้เป็นประเด็นหลัก เธอหวังว่าตัวเองจะทำให้ท่านเปลี่ยนความคิด และรับมารดาของเธอเป็นสะใภ้อีกคนหนึ่งเหมือนกัน ไม่จำเป็นต้องออกหน้าออกตา แค่รับรู้ว่ามีเธอกับมารดาอีกสองชีวิตเป็นสมาชิกของบ้านหลังนี้ก็พอ

“หน้อย! นี่แก”

“อ๊ะ! อ๊ะ!...อย่าใช้คำพูดแบบนั้นสิคะ มันไม่สุภาพ และมันจะพลอยทำให้ร้าวรอยแห่งวัยมาเยือนบนใบหน้ามากกว่าที่เป็นอยู่ด้วยนะคะ”

“น้องเด็กไม่มีหัวนอนปลายเท้า! กล้าดียังไงมาว่าฉันซะ!”

“ทำไมหนูจะว่าไม่ได้คะ ในเมื่อผู้ใหญ่ทำไม่ดีกับเด็กก่อน และหนูก็แค่เตือนด้วยความหวังดี...ก็เท่านั้น ไม่มีเจตนาอื่นสักนิด”

เธอไหวไหล่เมื่อกล่าวจบ ความหมายก็ตรงตามที่บอก คราวนี้คนสูงวัยโกรธจนกุกไม่กลับ แต่ก็จำต้องขมเอาไว้สุดกำลังในฐานะผู้ดีแท้ไขว่ทะนุถนอมตัวลงนั่งแล้วยังประเด็นถามถึงฐานะของอีกฝ่ายทันที เพื่อที่

หญิงสาวตรงหน้าจะได้กลับไปไวๆ เพราะเธอไม่อยากเห็นมันมาลอยหน้าลอยตาต่อตัวเองซึ่งเป็นเจ้าของบ้านแบบนี้

“ตกลงยังงี้ มีอะไรก็ว่ามา เสร็จแล้วก็รีบกลับไปซะ”

“ใจร้ายจังเลยนะคุณย่า”

หลุดออกมาจนได้ ก็จะไม่ให้เป็นแบบนี้ได้อย่างไร ในเมื่อแต่ละคำที่อีกฝ่ายยังต่อออกมาพูดกับเธอไม่ดีเลยสักคำเดียว

“หยุดนะ! ใครเป็นย่าหล่อน อย่ามาถือวิสาสะนับญาติกับฉันที่สูงส่งกว่าเด็ดขาด ฉัน...เฮ...มีหลานสาวเพียงคนเดียวเท่านั้นคือ ‘ชนิกานต์ บัณฑิตกมลภักดิ์’ ผู้เป็นย่าประกาศเสียงดังลั่นพร้อมด้วยรอยยิ้มสาแก่ใจที่ทำให้อีกฝ่ายหน้าเสือนลงทันตาเห็น

“งั้นเหอะคะ...คุณย่ามีหลานแค่เพียงคนเดียวอย่างนั้นใช่ไหม”

“ใช่ หลานที่เกิดจากภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย จากตระกูลเก่าแก่ที่ใครก็เทียบไม่ได้ และผู้หญิงสำส่อนอย่างเธออย่ามาสะอេះทำให้ครอบครัวที่เขากำลังมีความสุขต้องร้าวฉาน เธอจะเป็นลูกหรือเป็นเมียใคร ฉันไม่สน บอกมาคำเดียวว่าต้องการเงินเท่าไร ฉันจะเขียนเช็คให้เดี๋ยวนี้ แล้วรีบไปจากที่นี่ซะ”

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าคะ”

“จะเข้าใจผิดได้ยังไง ที่เธอใจกล้าหน้าด้านบุกเข้ามาถึงที่นี่ ก็เพื่อจะมาเรียกร่องสิทธิ์จากลูกชายฉันไม่ใช่เหอะ นี่ไง ฉันกำลังจะจ่ายแทนให้...จะเอาเท่าไรก็ว่ามา”

“ขอโทษนะคะ หนูมาที่นี่ไม่ใช่เพราะต้องการเงิน”

คนพูดลุกขึ้นยืนตัวสั่นเต็มไปด้วยความโกรธที่ลุดจะบรรยาย แค่ว่าคำพูดที่คนเป็นย่าประกาศออกมาต่อหน้าว่ามีหลานเพียงคนเดียว ทุกอย่างก็จบหมดแล้วสำหรับเธอ ความฝันและความหวังที่มีเพียงริบหรี่ก่อนหน้า มลายหายไปในพริบตาจนเธอตั้งรับไม่ทัน

“แล้วหล่อนต้องการอะไรมิทราบ” สรรพนามเปลี่ยนไปทันที การ

แบ่งชั้นวรรณะเกิดขึ้นทันควัน เมื่อสงครามเริ่มส่อเค้ารุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

“ถ้าอยากรู้ว่าหนูต้องการอะไร ก็ไปตามลูกชายคุณมาที่นี่สิคะ”

“ทำไมฉันต้องทำตามคำสั่งของหล่อนด้วย ถ้าฉันให้หล่อนเจอพ่อ รุ่งๆ ยๆ บานี้คนที่อยู่ต่อหน้าหล่อนคงเป็นเขาไปนานแล้ว ไม่ใช่ฉันที่ จะมาสักตู่ผู้หญิงไฉ่อย่างอายอย่างหล่อนตอนนี้อะ” ไม่เข้าใจเลยว่า ผู้หญิงสมัยนี้ทำไมช่างหน้าด้านหน้าทนถึงขนาดนี้ หน้าหนาเสียยิ่งกว่า ปูนซีเมนต์ขนาดแปดนิ้วที่เทบนถนนเสียอีก

“ผู้ดีนี่เขามีคำพูดว่าคนได้เจ็บแสบดีนะคะ ขนาดหนูที่เป็นแค่ ชาวบ้านธรรมดา การอบรมก็ย่อมต้องมีน้อยกว่า แต่ขอสารภาพตามตรง ว่าถ้อยคำพวกนี้ไม่เคยอยู่ในหัวของคนระดับล่างอย่างพวกหนูเลย พวก เราไม่เคยว่าใคร ไม่เคยดูถูกใคร และไม่ได้คิดจะเอาเงินมาฟาดหัวใคร แบบคุณด้วย”

“แก นังเด็กเมื่อวานขึ้น กล้ามาสั่งสอนฉันอะไรอะ! ใครอยู่แถวนี้ บ้าง มานีหน่อยซิ!!”

แซ่ไซตะโกนเรียกหาคนของตัวเองดังลั่นบ้าน ส่งผลให้คนที่อยู่ ใกล้ๆ ได้ยินกันหมด ไม่เว้นแม้กระทั่งสองแม่ลูกที่กำลังเดินลงบันไดมา จากชั้นบน ต้องตรงดิ่งมาตามเสียงนั้นทันทีด้วยความเป็นห่วง

“คุณแม่!/คุณย่า!...เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

สองแม่ลูกเอ่ยถามพร้อมกันทันทีที่ปรากฏตัวในห้องโถงกว้าง เพราะเห็นว่าท่านอายุมากแล้ว แกมยังมีโรคประจำตัว ซ้ำยังชอบนั่งอยู่ ในห้องเพียงลำพัง เลยรีบวิ่งมาด้วยความตกใจ

ทว่าพอมาถึง ทุกอย่างกลับไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเธอคาดคิด เพราะ เจ้าของร่างซึ่งไม่ต่างจากบุตรสาวของตัวเองที่นั่งอยู่ไม่ไกลจากแม่สามมี ทำให้ผู้มาเยือนทั้งสองคนถึงกับขมวดหัวคิ้วเข้าหากันทันที คนที่แปลกใจ มากกว่าใครๆ เห็นจะเป็นหลานสาวคนสวยของบ้าน ที่ตรงดิ่งไปหาแซก

คนสำคัญของผู้เป็นยาโดยพลัน พร้อมกับเอ่ยปากถามด้วยความสงสัย

“อายุ มาทำอะไรที่นี่เธอ”

เจ้าของชื่อซึ่งมองคนมาใหม่อยู่ก่อนแล้วเงยหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่าย ซ้ำๆ ใบหน้าปราศจากรอยยิ้มแบบเก่าไม่ได้ทำให้คนทั้งสองใจ ชนิกานต์ ยังคงรอเพื่อนใหม่ของตัวเองตอบคำถามอย่างใจเย็น ขณะเดียวกับที่คุณย่าของเธอก็ส่งเสียงเข้มไม่ให้ไปเสวนาด้วย ซึ่งทำให้ใบหน้าเคลือบรอยยิ้มของหลานสาวสุดที่รักจำต้องหุบลงทันควัน แต่กระนั้นรอยยิ้มสวยและจริงใจยังคงถูกส่งไปให้คนที่นั่งหน้าบึ้งตึงให้ตัวเองตลอดเวลา

ชนิกานต์ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะยิ้มตอบกลับมาให้หรือไม่ เพราะเธอ นั้น รู้สึกดีใจมากที่ได้เจอกันในวันนี้ หลังคุยกันครั้งก่อน คนตรงหน้าก็จากไปโดยไม่พูดอะไรออกมาสักคำเดียว มันทำให้เธอสับสนมึนงงจนอยากซักถามให้รู้ความว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ในวันนั้น รวมถึงวันนี้ที่อีกฝ่าย มาทำอะไรที่บ้านของเธอด้วย

“รู้จักผู้หญิงชั้นต่ำคนนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ซะ ยายม่าย!”

“คุณย่า! ทำไมเรียกยายอย่างนั้นล่ะคะ”

ชนิกานต์หันมาถามอย่างรับไม่ได้ เธอไม่เห็นด้วยเลยที่ย่าของตัวเอง พูดว่าเพื่อนใหม่ของเธอราวกับคนใจร้ายแบบนี้ เหมือนไม่ให้เกียรติเหมือนดูถูกเหยียดหยาม ทั้งที่ยังไม่รู้ความกันเลยว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร

“เรียกตามสถานภาพที่เป็นจริงยังงั้นละ”

“คุณย่าคะ!”

“คุณแม่คะ ทิพย์ว่าเราค่อยๆ พูดค่อยๆ จากกันก่อนดีกว่าไหมคะ”

“ไม่คงไม่ค่อยมันแล้ว นั่งนี้มันกล้านุกมาหยามหน้าแม่กับแม่ทิพย์ ถึงบ้าน ยังจะปล่อยมันไว้ทำไม นี่แม่ก็เรียกให้คนมาลากตัวมันออกไป โยนหน้าบ้านแล้วนะ ปานนี้ยังไม่ไถ่หัวมากันเลย”

“แล้วมันเรื่องอะไรกันล่ะคะ คุณแม่จึงต้องไปทำกับเด็กคนนี้ถึง

ขนาดนั้น”

ชนากานต์มองภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของบิดาด้วยความซาบซึ้งในความมีเหตุผลของอีกฝ่าย แต่กระนั้นก็ได้คิดที่จะตัดสินคนเพียงเพราะคำพูดทั้งหมด ซึ่งอาจเป็นแค่ฉากบังหน้าอีกฝ่ายพยายามทำตัวเป็นแม่พระต่อหน้าแม่สามีของตัวเอง เพราะเธอเชื่อเหลือเกินว่าอีกไม่กี่นาทีนับจากนี้ ปฏิกริยารวมทั้งท่าทางของคนที่กำลังพูดและคนที่เดินมาพูดดีต่อหน้าเธอเมื่อครู่จะต้องเปลี่ยนไป

“ใช้ค่ะ คุณแม่พูดถูก คุณย่าต้องบอกเหตุผลกับพวกเรามาก่อน ไม่ใช่อะอะอะไรก็จะทำกับเขาราวกับไม่ใช่คน อายเขาก็น่าจะมีแม่เหมือนกันนะคะ ไปทำอย่างนั้น พ่อแม่เขารู้เขาจะทำยังไง ใครรู้เข้า คุณย่าจะตกเป็นจำเลยสังคมไทยฐานที่ข่มขู่ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ไม่มีทางสู้”

“ยายมาย!”

คนเป็นย่าเอ็ดหลานไม่เต็มเสียงนัก เห็นหน้าหวานๆ จริงจังมากขณะพูด เธอก็ตะคอกให้หยุดด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิมไม่ลง นานๆ จะได้เห็นหลานสาวสุดสวยสวมวิญญาณนางพญากับเขาสักครั้ง เธอยังนึกอยู่เลยว่า ชนิกันต์ที่สวยหวานจะขึ้นเสียงเถียงใครเป็นใหม่ แต่แล้วเธอก็ได้คำตอบว่าหลานสาวสุดสวย บทจะเอาเรื่องใครขึ้นมาก็หนักกลัวเหมือนกัน แซ่ไซ่คิดอย่างพอใจ

“คุณแม่เล่ามาเถอะค่ะ ทิพย์กับลูกรอฟังอยู่ ยังไงจะได้ช่วยกันตัดสินใจ ดีกว่าคุณแม่มานั่งเครียดอยู่คนเดียวนะค่ะ”

“แน่ใจนะแม่ทิพย์ว่าจะรับฟังเรื่องต่อไปนี้ได้ ที่แม่ตัดสินใจแบบนี้เพราะไม่อยากให้แม่ทิพย์มารับรู้เรื่องที่พ่อรงค์สร้างเอาไว้ แต่พอเรื่องมันมาถึงขนาดนี้ แม่ก็คิดว่าคงปิดอะไรไม่ได้อีก”

“พูดมาเถอะค่ะ อะไรที่ว่าร้ายๆ สาหัสสาครรจ์ ทิพย์ผ่านมายะยะจนไม่คิดว่าจะมีเรื่องอะไรที่ตัวเองรับไม่ได้สักแล้ว”

สองสาวต่างหันไปมองคนพูดพร้อมกัน จากนั้นสายตาแฝงความ

ไม่เข้าใจก็สับสนและกันอย่างบังเอิญ โดยเฉพาะชนากานต์ หญิงสาวที่ถูก
คนเป็นย่ามองผิดไปอย่างไม่น่าให้อภัย เพราะนอกจากมารดาที่เธอคิดมา
ตลอดเวลาว่าน่าสงสารสุดใจแล้ว ผู้หญิงคนนั้นยังมีอะไรให้ต้องแบกรับ
ความเจ็บปวดด้วยอย่างนั้นหรือ ในเมื่อความสุข ความสบาย ทั้งความ
รักของสามี รวมกับคนเป็นย่า อีกฝ่ายก็ได้ไปครอบครองจนไม่มีเหลือมา
ถึงมารดาของเธอเลย

“งั้นก็นั่งลง ทั้งคู่เลย แล้วตั้งใจฟังให้ดี”

ชนิกานต์และมารดาเดินไปนั่งบนโซฟาตัวเดียวกับคนพูดและแขก
ไม่ได้รับเชิญอย่างว่าง่าย ทั้งคู่ตั้งใจฟังสิ่งที่ญาติผู้ใหญ่พูดออกมาอย่างไม่
ค่อยจะเชื่อมากนัก โดยเฉพาะชนิกานต์ยังไม่เชื่อใญ่ว่าชนากานต์จะเป็น
คนประเภทนั้นได้ ถึงจะเรียนคนละคณะ แต่อีกฝ่ายไม่เคยมีชื่อเสียงใน
แง่ลบแบบนี้มาก่อน แน่่อนว่าคนมีประวัติไม่ขาวสะอาดไม่มีทางเดินเซิด
หน้าในมหาวิทยาลัยซึ่งมีชื่อเสียงได้

“มายาว่าเรื่องนี้ต้องมีการเข้าใจผิดกันแน่ๆ”

ชนิกานต์โผล่ออกมาหลังวิเคราะห้จนแน่ใจ ว่าคำพูดที่ย่าของเธอ
บอกกล่าวนั้นไม่มีทางเป็นจริงอย่างที่เธอครุ่นคิดเมื่อครู่ ร้อยทั้งร้อยเธอ
กล้าเอาหัวเป็นประกัน

“มันคือเรื่องจริง กระปุกเป็นพยานเรื่องนี้ได้”

“แล้วกระปุกรู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไงคะ ในเมื่อกระปุกแทบจะไม่ได้
ออกไปนอกบ้านเลย เรื่องซื้อมือกับข้าวก็เป็นหน้าที่ของป้าดวงคนเดียว มายา
เองก็อยากรู้จะว่ากระปุกสามารถสืบดูจนรู้ได้ยังไงว่าอายุเป็นเมียเก็บของ
คุณพ่อ เรื่องนี้ค่อนข้างใหญ่ ถ้าข้อมูลไม่จริง เราจะเสียได้นะคะที่ไป
ปรักปรำอายุเขาแบบนี้”

คำพูดของชนิกานต์ทำให้ทุกคนที่นั่งฟังถึงกับอึ้งพูดไม่ออก เช่น
เดียวกับข้อพิพาทที่ที่เรารู้สึกปวดแปลบไปบ้างหลังจากแม่สามีเล่าจบ แต่
พอมาคิดตามที่ถูกตัวเองพูด สติและความมีเหตุผลก็เข้ามาแทนที่ เรื่อง

นี่ค่อนข้างละเอียดอ่อน ขึ้นฟังความข้างเดียวโดยไม่ไต่ถามอีกคนจะ
เป็นการเอาเปรียบอีกฝ่ายไปนิด ข้อพิพาทคิดพลางหันมาทางเด็กสาว

“หนูมีอะไรจะแก้ตัวไหมจ๊ะ”

คนถูกถามค่อนข้างตาขึ้นมองสบ ถามมาแบบนี้จะให้เธอตอบ
อย่างไรดี ชนากันต์คิด เธอจะไม่ใช้ ‘เมียเก็บ’ ของบิดา หากแต่เป็น
มารดาของเธอต่างหากที่เป็น ‘เมียน้อย’ ของท่าน แล้วเธอควรตอบแบบ
ไหนถึงจะเรียกว่าแก้ตัวในทางที่ถูกต้องกัน ความกดดันจึงมาพร้อมกับ
ความกลัวที่วิ่งแข่งหน้าไปไกลลิบ

“บอกคุณทิพย์เข้าไปสิว่าหล่อนเป็นใคร จะพูดเองหรือว่าจะต้อง
ให้ฉันย้าอีกรอบว่าหล่อนเป็นมะ...”

“นี่มันอะไรกันครับคุณแม่!”

ธรรมรงค์ซึ่งเดินลงมาจากห้องนอน จะมาสมทบกับสมาชิกข้าง
ล่างเพื่อทำกิจกรรมกันในวันหยุด กลับได้ยินเสียงโหวกเหวกโวยวายของ
มารดาดังออกไปถึงข้างนอกจึงได้แวะเข้ามาดู ก็เห็นทุกคนอยู่กันพร้อม
หน้าพร้อมตา แต่ไม่แปลกใจเท่ากับการได้เห็นใครคนหนึ่งปรากฏตัวที่นี่

